

செவ்வகணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-௩] பிலவங்களு ஆனிமீ. [பகுதி-அ.

பழைய கைத்தொழில்வியாபாரங்கள்.

இப்போது நம் தேசத்தார் மனதில் உதித்து விளங்கும் “சுதேசிய” உணர்ச்சியானது, பெரும்பாலும், கைத்தொழில்களாலும் வியாபாரத்தாலும் இந்தியாவின் பொருளாதாரநிலையை விரும்பிச் செய்தலைப் பற்றியதாகவே இருத்தல் பலரும் அறிந்தது. இவ்வுணர்ச்சி தேசாபிமானமும் ஊக்கமுமுடைய அறிவாளர் சிந்தையில் பல்லாண்டுகளாகவே விளங்கிவந்திருப்பினும், ஜனசமூகம் முழுதும் அதிற் றம் விருப்பத்தைக் காட்டத் தொடங்கியது சமீபகாலத்திலேதான் என்பது நாம் அறியாததன்று. இவ்வாறு சுதேசிய அணர்ச்சியும் அதன்மூலம் முயற்சியும் புதியனவாயுண்டாயிருப்பதற்கு முக்கிய ஏது, நம் நாட்டார் உலகியல்களை முன்னிலும் அதிகமாகத் தெரிந் துவருதலேயாம். தேசத்தின் கைத்தொழில் வியாபாரங்கள், நெடுங் காலமாக, அந்நியரது யந்திரத்தந்திரோபாயங்களால் நசிப்பிண்டு, இந்தியாவின் செல்வநிலையைப் பெரிதும் சீர்கெடுத்துவரும் செய்தி நம்மவர்க்கு எட்டி, அதிசயத்தையும் அச்சத்தையும் கொடுத்தவருகிறது. இது நற்காலத்தின் அறிகுறி என்பதில் சிறிதும் ஐய மில்லை. இக்காலத்துச் சீர் கேடான நிலைமையை மாற்றுதற்குச் சுதேசிய உணர்ச்சியும் முயற்சியும் தக்ககருவிகளாதலால், அவை பெரிதும் வேண்டப்படுவனவேயாம். ஆனால், முன்னாளிலே, நம்ம வர்க்குப், பொருளாதார நிலையைப்பற்றிய கவலையேனும் அதன் மூலம் இத்தகைய முயற்சிகளேனும் அவசியமாக நேரிட்டனவல்ல.

அந்நிய வியாபாரிகளால் இந்தியத்தைத் தொழில் வியாபாரங்கட்கு எவ்வளவு இழுக்கும் அப்போது கேள்வியில்லை. நாட்டில்விளைந்த இயற்கைப்பொருள்களில் வேண்டியவளவு இங்கேயே செயற்கைப்பொருள்களாக மாறி உபயோகிக்கப்பட்டன. அவை இங்குமட்டுமல்ல; அந்நிய வியாபாரிகளால் தேசாந்தரங்கட்கு மிகுதியாக ‘ஏற்றுமதி’ செய்யப்பெற்றும், பெருலாபம் தந்தன. இவ்விஷயங்களெல்லாம், இற்றைக்கு 1800-வருஷங்கட்கு முன் இந்தியாவுக்குவந்து சென்ற யவனர்களிலே பிளைநி, டாலமி, பெரிப்ளஸ், ஸ்ட்ரேபோ—முதலிய ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ள சரித்திரக்குறிப்புகளால் வெளியாகின்றன. இவ்ருள் பிளைநி என்பவர், தம் குறிப்பில், நம்தேசம் “ஆண்மகோறும் உரோமராஜ்யத்திலிருந்து 976, 979-பௌன் கவர்த்தமுகுரிய பண்டங்களை ‘ஏற்றுமதி’ செய்துவர, அப்பண்டங்கள் அந்நியநாகேளிலே நூறுமடங்கு அதிகவிலைக்கு விற்கப்பட்டன” என்று கூறியிருக்கின்றார்.* இவ்வாறு, முற்காலத்தே, பிறர்க்கு மிகவும் அருமையும் அதிசயமுந் தரத்தக்க பண்டங்களையளித்து இயற்கைவளமெல்லாம் நிரம்பிப் பொன்கொழிக்கும் பூமியாக விளங்கியது நம் பாரதவாஷம். பொன்கொழிக்கும் பூமி என்பது அதிசயோத்தியன்று: “இந்தியர் உங்களைவிட மகா பாக்கியசாலிகள்; நீங்கள் பென்கொழிக்கும் அச்சாதியாரொழிய ஏனைபரிணம் பாக்கியசாலிகள்; உங்களுடைய துணியும் இதுவே” என்று, கி. பி. 117-ல் இறந்த கிரிஸாஸ்டம் என்னும் யவனசிரியரே, தம் நாட்டாரை நோக்கிக் கூறுவதன்மூலம் நம்மவரை வாயாசப்புகழ்ந்திருக்கின்றனர்.† இவ்வாறிருக்கும்போது, பஞ்சமென்பதும் பட்டினியென்பதும் அக்காலத்து இருந்தன என்று சொல்ல விடமுண்டோ? இல்லை. இற்றைக்கு 2300-ஆண்மகட்கு முன் விளங்கிய சந்திரகுப்த சக்கரவர்த்தியிடம் ராஜதுதராய் வந்து சென்ற மெகாஸ்தனீஸ் என்னும் யவனர், தாம் நேரிற்கண்டுகனித்த இந்தியவளத்தையும் ஏனைப்பெருமகையுக்குறித்தெழுதி—“இவற்றால், இந்தியாவுக்குப் பஞ்சமென்பது வந்ததேயில்லையென்றும், உணவு முதலியவற்றுக்கு வேண்டும் பண்டங்களில் யாதொரு குறை

* The Tamils 1800 years ago. P. 38.

† “செந்தமிழ்”—தொகுதி-ச, பக்-௧௭௩.

பாடும் இருந்ததில்லை பென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.” † என்று எழுதிப்போந்தனர்—என்றால், இக்காலநிலைக்கும் முற்காலநிலைக்கும் எத்தனைபெரிய வித்தியாசம் கேர்த்துள்ளது ! இப்படியே, அந்நிபரே முத்துக்களைக்கொண்டு, நம் நாட்டின் பூர்வநிலையை ஆராய்வதில்பல அரிய செய்திகள் தெரியக்கூடுமாயினும், அவ்வாராய்ச்சி மிக நீளுவதோடு, தக்க அறிஞரால் அவை முன்னரே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால் மிகையுமாகும். ஆதலால், தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்டமட்டில், இங்கே முற்காலத்தில் நிகழ்ந்த வசத்தொழில் வியாபாரப்பெருமைகளை முன்னால்களைக்கொண்டு ஆராய்தல் “செத்தநிழ”பிமானிகட்கு இன்பம்பயக்கக்கூடுமென்று எண்ணுகிறேன்.

ஆரியமக்களால் புண்ணியபூமி என்று கருதப்படும் இந்தியாவுக்குப்பரதகண்டம், பாரதவர்ஷம், ஆரியவர்த்தமுதலிய பெயர்கள் முன்னுண்முதல் வழங்குவதுபோலவே, அதற்குக் “கர்மபூமி” எனும் பெயர்வழக்கமும் உண்டு. “கர்மபூமி” என்ற தொடர்க்கு வெவ்வேறு பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. கேவலம் வைதிககர்மங்கள் பாரதகண்டத்திலன்றி வேற்று நாடுகளிற் செய்யப்படின, பயனளியாதவாதலால், அப்பெயர்பெற்றதென்பர் ஒரு சாரர். மற்றொரு சாரர், சுவர்க்க நரகங்கள் இன்பதன்பங்களை அதுபவித்தற்குரிய இடங்களாதலால் அவை “போகபூமிகள்” எனவும்; அவ்வின்பதன்ப அதுபுலங்கட்குக் காரணமான நல்வினை தீவினைகள் செய்யப்படும் இடம் இப்பரதகண்டமன்றி வேறில்லையாதலால் இது “கர்மபூமி” எனும் பெயர் பெறலாயிற்று எனவும் கூறுவர். இப்பொருள்கள் பிழைத்தாரால் ஒருவாறு இசைத்துக் கூறப்பட்டனவேனும், அத் தொடரை வழங்கிய முன்னோர்களது விரிந்த எண்ணத்தை இவை உள்ளபடியே உணர்த்துவனவாகா. அத்தொடரினுள்ள “கர்மம்” என்பதை வைதிககர்மமொன்றற்கே கொண்டு பொருளைக்குறுக்கிவும், நற்கருமத்துடன் நிக்நருமமும் செய்தற்குரிய இடம் என ஒன்றைக் கூட்டியும் கூறாமல், “நற்குழல்களையே செய்தற்குரிய நூரி” எனப் பொருள்காணாதலே முன்னோர் கருத்தோடு ஒத்ததாகும். அலோகவது—அவ்வவ்வருணத்தார் ஜீவினோபாயத்துக்குரிய நற்கர்

† Civilisation in Ancient India. Part I. P. 228.

மங்களை முறைப்படி செய்துவந்தபூமி இப்பரதகண்டமேயாதலால் அது “கர்மபூமி” எனப்பட்டது என்பதாம். பழைய செந்தமிழ் மக்கள் இக்கருத்தே படப் பொருள் கூறியிருக்கின்றனர் என்பது கடைச்சங்ககாலத்தாகிய திவாகரத்தில் கூறப்பட்ட பின்வருஞ் சூத் திரத்தால் விளக்கமாகும்.

“உழவு தொழிலே ¹ வரைவு ² வாணிபம்

வித்தை சிற்ப ³ மென்று இத்திறத் தறுதொழில்

கற்கும் நடையது கரும் பூமி” — எனக்காண்க.

இதனால், முற்கூறிய பொருளே முன்னோர் கருத்து என்பது மலையிலக்கன்றோ? முன்பு, அவ்வவ்வருணத்தார் தத்தம் செய்தொழிலைக் குறைவறப் புரிந்து விளங்கிய பரதகேஷத்திரத்தே, பிற்காலத்தில் வர்ணங்களும் கர்மங்களும் தலைதடுமாறினமையால்-கர்மபூமி என்னுந்தொடர்ப்பொருளும் தடுமாறியதுபோலும்! திவாகரகூறிய பொருளே, கர்மபூமி என்பதின் பழம்பொருள் என்பதற்கு மற்றொரு சிறந்த மேற்கோளுங்கூறுதும், ஐனமத கிரந்தமும் மணிப்பிரவாள நடையின துமாகிய பூர்புராணத்தில், ஆதிதீர்த்தகரரது நாளில் நிகழ்ந்த விசேடங்கூறிச்செல்லுமிடத்தே, “பரதகேஷத்திரம் ஷட்கர்மங்களாலே பிரவர்த்தித்தலின் போகபூமி என்னும் பெயர் தவிர்த்து, கர்மபூமி என்னும் பெயர்பெற்றது” எனவும், “பகவான் ஜனங்கட்கு ஜீவனோபாயமாக உழவு தொழில் வரைவு வாணிபம் வித்யா சிப்பமென்னும் ஷட்கர்மங்களையும் உபதேசித்தருளி” எனவும் வரும் வாக்கியங்களால், பரதகண்டத்துக்குக் “கர்மபூமி” என்னும் பெயர்வந்தவாறும், ஷட்கர்மங்கள் இன்னவை யென்பதும் நன்குவிளங்குமாறு கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

இனி, இக்கர்மபூமிக்குரிய அறுவகைத் தொழில்களிலே, உழவும்வாணிபமுமே தலைசிறந்தன என்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒத்தது. ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டுக்கு இவ்விரண்டு தொழில்களும் செழித்திருத்தல் இன்றியமையாததன்றோ! இவ்விரண்டில் ஒன்றுசெழி

1. கைத்தொழில்கள். 2. எழுதல், ஒலியத்துறை முதலியன. 3. “செல்லு முலோகமும் செங்குல மாரும், மண்ணுஞ் சுதையுந் தந்தமும் வண்ணமும், தண்டசர்க் கரையு மெழுரு மென்றிவை, பத்தே சிற்பத் தொழிற் குறப் பாவன” — திவாகரம்.

க்க, ஒன்று செழித்ததில்லையேல், அந்நாடு பரிபூர்த்திபெற்ற வளமுடையதாகாது. தமிழகம் முற்காலத்தே இவ்விரண்டு தொழில்களும் குறைவறப் பெற்றிருந்ததென்பதற்கு எண்ணிறந்த சான்றுகளுண்டு. உதாரணமாக—மதுரைக் காஞ்சியில்,

“வியன்மேவல் விழுச்செல்வத்து

இருவகையா னிசைசான்ற

சிறுருடிப் பெருந்தொழுவர்

குடிசெழீஇய நானிலவரொடு.”

எனவரும் அடிகளாலும், அவற்றிற்கு ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் “உலகத்துத்தொழில்களில் மேலாகச் சொல்லும் உழவு வாணிகம் என்னும் இரண்டு கூற்றாலே, அகலம் பொருந்துதலையுடைய சீரிய செல்வத்தாலே புகழ்கிறைந்த குடிமக்கள் பொருத்தின நான்குநிலத்து வாழ்வாருடனே” என்று கூறிய உரையாலும் தமிழ்நாட்டின் பழநிலை வெளியாவதோடு, விவசாயம் வியாபாரமென்னும் இரண்டும் தேசமிர்த்திக்கு இன்றியமையாதவை என்னும் இக்காலத்தறிஞர்கருத்து முன்னோர்க்குப் புதியதன்று என்பதும் விளங்கத்தக்கது. இவற்றுள், உழவிற்பெருமை வேண்டியமட்டும் தமிழ்நாட்களிற்காணலாமாதலால் எடுத்துக்கொண்ட பழைய கைத்தொழில் வியாபாரப்பெருமைகளைமட்டும் இங்கே கூறுவோம். வணிகர்க்கு முக்கியமாக வேண்டப்படுங் குணங்கள் பின்வருமாறு திவாகரத்திலே கூறப்படுகின்றன.

“தனிமை யாதல் ஞானிவீல் னாதல்

இடனறிந் தொழுகல் பொழுதொடு புணர்தல்

உழவது தெரிதல் இழுவதஞ் சாமை

சுட்டல் பருத்தல் என்றிவை யெட்டும்

வாட்ட மில்லா வணிகரது இயற்குணம்.”

வியாபாரமுறைக்கு இக்காலத்தாராற் சொல்லப்படுங்குணங்களில், முக்கியமானவை இவ்வெட்டுமேயன்றே. இவற்றுள் “தனிமையாதல்”—என்னுங் குணம் வியாபாரத்துக்கு உரியதாக முன்பு கருதப்பட்டது. கூட்டுவர்த்தக முறையில், இக்காலத்துப்போல எண்ணிறந்த செலுகரியம் முன்பேற்படாமையால் அது நீக்கப்பட்டது போலும். ஆயினும் அங்கூட்டு வியாபாரமும் முன்னிகழ்ந்த

தேயென்பதும், அக்காலனியல்புக்கு அது பெரும்பாலும் ஒவ்வா தாயிற்றென்பதும் “தனிமையாதல்” என ஒன்றை எடுத்துக்கூறுத லானே உய்த்தறியப்படும். மனுமுதலிய ரீதிநூல்களில் சொல்லப் படும் பதினெட்டு வியவகாரபதங்களில் “கூடிமேம்படல்” அஃதா வது “கூடியிலாபம் சம்பாதித்தலும்” ஒன்றாகவிருத்தலால், முற்கா லத்தே அவ்வியாபாரமுறைமை தழுவப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இத்தகைய குணங்களுடன், தமிழ்மக்கள், பண்டைக்காலத்தே ஆந்திய நாடுகளிலும் உண்ணாடுகளிலும் தங்கள் வானிபவீர்த்தியைப் பெருக்கிவந்தார்கள். வெளிநாடுகளுடன், இவர்கள், முக்கியமாகச் செய்துபோந்த வியாபாரம் துணி மணி மிளகு முதலியனவாம். நம் நாட்டில் நெய்யப்பட்ட துணிகள் மிகப்பழங்காலத்தேயே ஆந்திய ரால் ஆச்சரியத்துடன் புகழப்பட்டுள்ளன. ஏறக்குறைய இற்றை க்கு 2400-வருஷங்கட்கு முன்பிருந்தவரும், “சரித்திரவாசிரியர்க்கெ ஸ்லாக் தகப்பன்” என்று புகழப்படுபவருமாகிய “ஹேரோடோடஸ்” என்னும்பவனார் நமதுபஞ்சைப்பற்றிப்பேசுப்டோது, “அங்கு (இந்தி யாவில்) மரங்களில் வளரும் கம்பளி” “என்றும் “அது ஆட்டுரோமங்க ளால் உண்டாம் கம்பளிகளினும் விசேடமானது” என்றும் கூறுகிறார்.* இத்துணி நெய்தற்றெழில், இலக்கியங்களில், “காருகவினை” என்று கூறப்படும். இதனை,

“பருத்திநூல் பட்டுநூல் அமைத்தாடை யாக்கலும்
சுமத்தலும் பிறவுங் காருக வினைத்தொழில்.”

என்னும் திவாகரத்தாலும் “காருகிருக்கை” “காருகமடத்தை” என வரும் முன்னூற்றொடர்களாலும் உணர்க. தத்தம் கிரகங்களில் இருந்துகொண்டே செய்துவந்த தொழிலாதலால் அப்பெயர் பெற் றது. முற்காலத்தே, கிரகங்களில் இருந்துகொண்டே அருமையான ஆடைவகைகள் செய்தற்கு வேண்டிய துண்ணிய நூலிழைகள்முழு தும் வீட்டுப்பெண்பாலரால் நூற்கப்பட்டன என்பதற்கு அநேக மேற்கோள்கள் தமிழில் காணலாம். அவற்றுள் சிறந்த மேற்கோள் சில காட்டுதும். “பருத்திப்பெண்டின் பணுவல்லன்” எனவரும் புறநானூற்றடிக்கு “பருத்திநூற்கும் பெண்டாட்டியது சுகிர்த்தபஞ் சுபோன்ற” என்று கூறப்பட்ட உரையாலும்,

* “செந்தமிழ்”—உதாஹரி-௨, பக்-௧௩௩.

“பஞ்சிதன் சொல்லாப் பணுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழை—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா துன்முடியு மாது”

என்னும் நன்னூற் பாயிரச்செய்யுளாலும், முற்கூறிய விஷயம் தெளிவாம். இவற்றுள், பின்னதாகிய வெண்பாவிலே பஞ்சி நூலையும் படிப்பு நூலையும் உருவகப்படுத்துமிடத்து, புலவனுக்குச் சேயிழையைக் கூறிப்போந்த மாட்சியானே நூலாற்றல் மகளிர் தொழில் என்பது மலையில்லக்காம். “துண்ணிய பலவாய பஞ்சின் துனிகளாற் கைவன்மகடே உத் தனது செயற்கைநலந்தோன்ற ஓரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூலாற்றல் என்பது” எனவரும் இதையனார்களாயினுரைவாக்கியமும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இழை தூற்றல் ஸ்திரீகள் கையாண்ட தொழிலென்பது இருக்குவேதத்திலும் அறியப்பட்டதென்பர் *. இவ்வழக்கம் இன்றும் பலவிடங்களில் நடைபெறுவதேயாம். இனிச் சிலப்பதிகாரத்தே,

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி தூலினும்
கட்டும் தண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்”

என்னும் அடிகளினுரைபிலே, “மயிரினும்” என்பதற்கு “எலிமயிரானும்” என்றுபொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வெலிமயிராடை மிகுந்தகுளிரையும் தாங்கக்கூடியதென்பது காஞ்சிப்புராணத்துக் கழுவாய்ப்படலத்தே, கூதிர்க்காலவர்ணனை கூறுமிடத்தில்,

“அழற்று வெம்மைய அங்க ராகமும்
செழித்த காரகிற் செறித்த தூமமும்
இழித்தி லாள்லியிரிற் போர்வையும்
கழித்தி லாராரைக் கணமும் யாவரும்.”

என்று அவ்வாடை புகழப்படுதலால் வெளியாம். இவ்வெலிமயிராலமைந்த ஆடை எவ்வளவு அருமையாதல் வேண்டும்! இதுபோலத் தமிழ்நாட்டிலே அப்போது வழங்குவந்தபட்டாடைகளிற் “பலவகைப்பட்ட தொகுதி” சிலப்பதிகாரத்தாற்றெரிய வருகின்றன. அவற்றின் பெயர்கள், கேட்பதற்கு மிகவும் இன்பம்பயப்பனவாம். அவை வருமாறு:—

“கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், துண்டில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டி, பாடகம், பரியட்டக்காக, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம் சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, தூல்யா ப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இலஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி” எனக்கண்டுக்கொ ள்க. (சிலப்பதிகம்—336-பக்.)

இவற்றால் எண்ணிறந்த ஆடைவகைகள் முன்பு வழங்கின என் பது தெளிவாம். இத்தகைய ஆடைகளிலே சிறந்தவைகள் சில, சங்க விலக்கியங்களில் பின்வருமாறு புகழப்பட்டுள்ளன:—

“கோக்கு தழைக்கல்லா துண்மைய பூக்கனிந்து

அரவுரி யன்ன அறுவை நல்லி (பொருகாற்-அடி-அட.)

(உரை) “கண்ணிற் பார்வை, இஃது இழைபோனவழியென்று குறித்து ப்பார்க்க வாராத துண்மை உடையவாய், பூத்தொழில் முற்றப்பெற்றமை யால் பாம்பினது தோலையொத்த துங்கிக் கொடுத்து”

“காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை” (சிறுபாண்-உடக)

(உரை) “முகிலாடையை உரித்தாலொத்த மாசில்லாத உடை”

“கண்ணுழை கல்லா துண்ணுற் கைவினை

வண்ண அறுவையர்”—(மணிமேகலை-காதை-உஅ.)

“ஆவி யன்ன அவிர்துற் கலிங்கம்”

[ஆவி—பாலாவி]

“பாம்பு பயத்தன்ன வடிவின் காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா

ஒன்பூக்கலிங்கம்” (புறம்-௩.அட.)

(உரை) பாம்புச் சட்டை போறலால் அது பயத்தது போன்ற வடிவ டையனவும், முங்கிற் கழையில் உண்டாம் ஆடைபோல, இழைப்பு கண்ணு டைத் தோன்றாதனவும், ஒள்ளிய பூத்தொழில் உடையனவுமான ஆடை யாக.

இவைபோன்ற உண்மைப்புகழ்ச்சிகள் பழையநூல்களில் அநி கவாம். இத்தகை ஆடையாரண முதலியவை செய்யுற் தொழில் படித்தறிதற்குரிய கருவிகளும் முன்பு இல்லாமற் போகவில்லை. யாப்பருங்கல விருத்தியில், ஓரிடத்தே, “இவற்றை மந்திரவாத மரு

த்துவ நூலும் சாமுத்திரிகமும் நிலைத்து நூலும் ஆபுதநூலும் பத்து விச்சையும் சூடைநூலும் அணிகலநூலும் அருங்கலநூலு முதலிய வற்றூண்கள்” எனவரும் வாக்கியத்தால், முற்காலத்தில், பல தொழில்களை அறிதற்குரிய கருவிநூல்களும் இருந்தனவென்பது தெளிவாம். அன்றியும்,

“ஏனா முருவம் யோகம் இசைகணக்கு இரதம் சாலம்
தாரண மறமே சந்தம் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
மாசணம் பொருளென் நின்ன மானதூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தத்தோ வழிவழிப் பெயரு மான”

என்னும் பாடலும், புறம் ௧௯௬-ம் செய்யுளில் “மூவேழ் துறையும்” என்பதன் விசேடவுரையிலே “இருபத்தொரு கூறுபட்ட அர்த்ததூல்” (Economy) எனக் கூறப்பட்டிருப்பதும் “உல்லியர் கூவதுணைர் வேர்” என்னும் திவாகாருத்திரமும்-முற்காலத்தே தொழினிலை பொருளா தாரகிலைகளை அறிதற்குவேண்டிய தூல்கள்மலிந்திருந்தன என்பதை நன்கு விளக்கக்கூடியன.

இந்தூல்களெல்லாம் இப்போது இறந்தொழிந்தன. இங்ஙனம் சூடைக்குப்பேர்போன நாடாய் விளங்கி,மேனாகுகளின் மானத்தைக் காத்தும்வந்த நம்பாதகண்டம், நம் காலத்தில் ஏறக்குறைய அப் பெயர்போனதேயாகி, தன்மானத்தைக் காத்தற்குப் பிறர்கூலைய அபேகிப்பதாக மாறிவிட்டது. இது நம்மவர்க்குப் பெரிதும் துக் கமும் வெட்கமும் தரத்தக்கதன்றோ. முன்னாசில், இவ்வருமை யான துணிகளுடன்; மிளகு, தந்தம், முத்து முதலிய இயற்கைப்பொ ருள்களையும் வாங்கிச்செல்லும் பொருட்டு, காணிப்பூம்பட்டினம் முதிரி தொண்டி முதலிய கடற்கரைப் பட்டினங்களில் யவனவியாபா ரிகள் மிகுதியாக வசித்துவந்தனர். சிலப்பதிகாரத்தே,

“கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்

பயன்ன வறியா யவனர் இருக்கையும்

கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்

கலத்திருந் துறையும் இலக்குநீர் வரைபு

எனவும்; அகநானூற்றில்,

“யவனர் தந்த வினமா ணன்கலம்

பொன்னோடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளக்கெழு முசிரி”

எனவும் பிறவாறுங்கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இவ்வவனர் தம் நாடு களிலிருந்து இங்கு 'இறக்குமதி' செய்த பொருள்கள், முக்கியமாக, சாராயம், பித்தளை, கண்ணாடி என்பனவாம். இவற்றுள் சாராயம் தமிழ்ப்பேரரசராலும் சிற்றரசராலும் விரும்பி உபயோகப்படுத்தப் பட்டுவந்தது. இச்செய்தி,

“யவனர்—நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத்து ஏத்தி நானும்

ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து

ஆங்கினிது ஒழுக்குமதி ஒக்குவான் மாற!” (புறம்—௫௯)

என நக்கிரனார், பாண்டியன் - நன்மாறணைநோக்கி வாழ்த்துதலால் தெளியப்படும். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் மலிந்திருந்த யவனர் என்பவர், கிரேக்கம் அரபியா முதலிய மேனாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களே. இவருள் கிரேக்கயவனர் இங்குவந்து வியாபாரஞ்செய்தவராயினும், சங்கநாளிலும் அதன்பின்பும் தமிழகத்தில் மிகுதியாகத்தங்கினவர் சோனகர் என்னும் யவனராவர். தமிழர்கூறும் பதினென்தேயங்களுள் ஒன்றான சோனகம் என்பது, பரதகண்டத்துக்கு மேல்பாலுள்ள நாடுகளிலொன்று என்று சொல்லப்படுதலால், அஃது அரபியா என்னுந் தேசமாகக் கருதப்படுகிறது. தென்னாட்டுக் காயற்பட்டினம் கிழைக்கரை முதலிய கடற்கரைப் பக்கங்களிலே இக்காலத்தும் இச்சோனகர் மிகுதியாக வசிக்கின்றனர். இவர்கட்கு வழங்கும் “லப்பை” என்னும் பெயர், இவர்களது பூர்வபாஷையாகிய “அரபி” ச்சொல் என்பர். இவரெல்லாம், பிற்காலத்தே, தங்கள் பூர்வதேசத்தாரைப்போல, முகமதியமார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர். இச்சோனகர், ஏனைத் தமிழ்த்துருக்கருடன் சம்பந்தமுடையவர் அல்லர். இவர்கள், முற்காலத்தே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வசித்து வந்த வியாபாரக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், பிற்காலத்தேதான் அங்குவின்றும் பாண்டிநாடு அடைந்தவரென்றும் தங்கள் ஆதிவரலாறு கூறுகின்றனர். தமிழ்மக்கள் இச்சோனகரை யவனென்னும் பெயரால் அழைத்துவந்தவரென்பது, “சோனகர் யவனர்” என்னுந் திவாகரத்தாலும், பத்துப்பாட்டில், யவனரெனுஞ் சொல் வருமிடமெல்லாம் நச்சினர்க்கினியர் “சோனகர்” என்றே கூறிப்

போதலாலும் விளங்கத்தக்கது. அடியார்க்கு நல்லார் சோனகரெல் லாம் முகமதியராயிருத்தல் கருதி, யவனர்-துருக்கர் என்றார். (சிலப்-பக்-௩௩௩) இச்சோனகர்க்குள் “மரக்காயர்” என்னும் பட்டப்பெ யர் வழங்குகிறது. இதனால் இவர் ஆதிமுதலே மரக்கலியக்குந் தொழிலைக்கையாண்டவர் என்பது புலனாம். இச்சொல், அரபிபா ஷையில் கப்பலின்பெயராக வழங்கும் “மார்கல்” என்பதின் இன்று வந்ததென்று கூறுதலும் உண்டு. இம் “மார்கல்” என்பதும் தமிழ் “மரக்கலம்” என்பதும் சொல்லினும்பொருளினும் ஒன்றியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. இது நிற்க. இனி, சிலப்பதிகாரத்து வரும்,

“ஒங்கிரும்பரப்பின்
வங்க வீட்டத்துத் தொண்டியோ சிட்ட
அகிலுத் தகிலும் ஓரமும் வாசமும்
தொகுக்குப் பூரமும் சுமந்துடன் வந்த
கொண்டலொடு புருந்து கோமகன் கூடல்”

என்பதனுரையிலே, அகிலில்—அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன், காரகில் என்று சொல்லப்பட்ட பலவகைத் தொகுதியும்; ஆரத் தில்—மலையாரம், நிழரண்பச்சை, கிழரண்பச்சை, பச்சைவெட் டை, அரிசந்தனம், வேர், சுக்கொடி யென்னுந் தொகுதியும்; வாசத் தில்—அம்போச்சம், கத்தூரி, சவாது, சாந்து, குங்குமம், பனிநீர், புழுகு, தக்கோலம், நாகப்பூ, இலவங்கம், சாதிக்காய், வசவாசி, நிரி யாசம், தைலம் என்னுந் தொகுதியும்; கர்ப்பூரத்தில்—மலைச்சரக்கு, கலை, அடைவு சரக்கு, மார்பு, இளமார்பு, ஆளுக்கால், கையொட்டுக் கால், மார்ப்பற்று, வாராசான், குமடெறிவான், உருக்குருக்கு, வா றோச, சூடன், சினச்சூடன் என்னும் தொகுதியும் கூறப்பட்டுள் ளன. இவை உண்ணாடுகளினின்றும் வெளிநாடுகளினின்றும் தமிழ் கத்தில் அக்காலத்து, ‘இறக்குமதியான’ பொருள்வகைகளாதல் கா ண்க. “இங்குக்கூறப்படும் பெயர்கள் இக்காலத்து வழங்காமை யால் நன்கு புலப்படவில்லை” என்று ஆராய்ச்சி மிக்க பதிப்பாசிரிய ரே கூறிடுங்கின்றனர்.

(தொடரும்)

பத்திராசிரியர்.

கொலலாமை.

—:0:—

[ஸ்ரீ: பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயாவர்கள் உபநீதியாசம்.]

(௩ உச-ம் பக்தத்தொடர்ச்சி.)

ஆதியுகமாகிய கிருதயுகத்தில் உலகின்கண்பாபம்சிறிதுமின்றிப் புண்ணியமே நிறைந்தமையால் மானிடச்சிந்தையானது முழுமையும் நீதியினாலும், அதற்குப்பிந்திய த்ரோதாயுகத்தில் பாவம் விளைந்து அச்சிந்தையானது முக்கால் பாகம் நீதியினாலும், கால்பாகம் இச்சையல்லது ருசியினாலும், துவாபரயுகத்தில் பாவம் வளர்ந்து அரைப்பாகம் நீதியினாலும் அரைப்பாகம் இச்சையல்லது ருசியினாலும் கவரப்பட்டிருந்தபாவமே மேலாகப் பரவிநிற்கும் இக்கலியுகத்தில் மானிடச்சிந்தையின்கண் கால்பாகம் நீதியும் முக்கால்பாகம் இச்சை அல்லது ருசியும் பொருந்தியிருக்கின்றன.

வேதவிதிகளனைத்தும் எக்காலத்திற்கும், எந்தநிலைமக்கும் பொருந்தியவாறு பேதமொன்றையும் கருதாது பொதுவாகப் புகல்பபட்டுள்ளமையால் இன்னஇன்ன காலங்களில் இன்னஇன்ன விதிகள் இன்னஇன்ன முறையாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்றும் விசேஷவிதிகளை ஸ்மிருதிகள் அறிவிக்கின்றன. இதஹாசங்களும் புராணங்களும் அந்தந்தக்காலங்களில் அந்தந்தவிதிகளை யனுஷ்டித்த க்காட்டிய தர்மநூல்களாகையால் அந்த ஆசிரணிகளெல்லாம் அந்தந்தக்காலங்களுக்குப் பொருத்தமுள்ளனவாய் இருந்தனவேயல்லாது இக்காலத்தில் யாம் அனுஷ்டிக்கக்கூடியவைகளெல்லெவன்பது பெரியோர்களின்கருத்தாகும். ஆனதுபற்றி இச்சையென்பது சிறிதுமின்றிநீதியே முற்றிலுமமைந்திருந், மானிடச்சிந்தைக்குப் பொருந்திய க்ருதயுகவிதிகளாவது அவைகளுக்குக் கீழான த்ரோதாயுகவிதிகளாவது அவைகளினும் கீழான துவாபரயுக விதிகளாவது இச்சை மிகுதியால் அலங்கோலப்பட்டு, வெளிக்கோலம் எவ்வாறிருக்கினும் அந்தக்கரணமானது காமம், வெகுளி முதலிய ஆறுவிதப்பழதுகளால் இழுக்குற்று இருக்கும் இக்காலத்திய மானிடப்பிறவிக்குப் பொருந்தாவெனக் கருதி அவைகளிற் பெரும்பான்மையை யகற்றி வெல்

வேறு மாறுபாடுகளுடன் இக்கலியுகத்துக்குப் பராசரமுனிவர் முதலியவர் தாக்காலஸ்பிருதிகளாகிய தர்மநூல்களை வழத்திபிருக்கின்றனர். அஃதெவ்வாறெனில், ஓர் பசுவானது இறந்து இறந்து பல ஜன்மங்களெடுத்து இறுதியில் பின்பிறவா மானிடப்பிறவியில் முத்திகிலே புகக்கூடியதாயிருக்கின்றது. தானொருபயனை யடையவேணுமென்ற இச்சையன்றிக் காலமாரிசிறந்து பொழிய உலகத்தின்கண் எல்லாவுயிர்களும் நேரப் முதலிய இடுக்கணின்றி வாழ்வுபெற வேண்டுமென்ற பேரருளாயுட்கொண்டுமட்டும் யாகங்களும் இஷ்டமுதலிய சிறியகருதுக்களும் அறுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். அப்படியனுஷ்டிக்கப்படும் யாகம் முதலியவற்றில் எந்நிலையாகக்கப்படும் பசுவானது அந்தயாக முதலியவற்றிற்கு முக்கிய அங்கமாக இருப்பதால் அதன் ஆத்மாவானது உடனே புனிதமடைந்து இனிபிறக்கவேண்டிய கிர்ப்பந்தமன்றி, அக்கணமே சூரியமண்டலத்துட்புகுந்து பின்பு திரும்புதலற்ற பதவியை யடைகின்றதானகையால் அப்பசுவைக்கொன்று ஆகுதி கொடுப்பது கொல்லுதலாகாதென்று முன்காலத்திற்கைக்கொள்ளப்பட்டது. இக்காலத்தில் இச்சை மிகுந்து பழுதற்ற சிந்தையினராகிய மானிடர்கள் இயற்றும் யாகம் முதலியவற்றிற்கு அவ்விதவலிமை பொருந்தாதானகையால் ஆகுதிக்காகப்பசுவினுயிரகற்றல் கொலைத்தொழிலையாகுமெனக்கருதி கலியுகத்தில்யாகமியற்றுவது கூடாதென அம்முனிவர் முதலோர் விதித்திருக்கின்றனர்.

“நன்றாக மாக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாக மாக்கங் கடை.”—என,

தேவர்கள் பொருட்டு வெள்ளிக்கட்கொன்றால் இன்பமிகும் செல்வம் பெரிதாகுமென்று இவ்வாழ்வார்க்குத் கூறப்பட்டதாயினும் சான்றோர் விரும்பும் சித்தியமான நிலைபெற அது தடையாகுமென்று திருவள்ளுவ நாயனார் குறளிலும்,

“பிரிவறக்கொன்று தின்னும் கடைப்படும் பிறப்புநாரை
வாணறு தேவராகி வான்ருழு வீரூப்பக்கண்டர்
கருதுதிரென்றும் பொல்லாக்கடையாயினும் கொல்லாமல்
அரணை வந்திப்போல்வாணவதற்கையமின்றே”

எனப் பழையதிருவிளையாடற் புராணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

துறவுநிலைபுருந்தவனுடைய தண்டத்தின் வலிமையால் உடலொழிந்தவுடன் அவனுடைய ஆன்மாவானது இந்திரனுடைய சிம்மாசனத்திற்போய் உட்காருகிறதென்றும், அவன் இச்சையென்பது சிறிதேனுமின்றி நீதியின் பயனாகிய அருணிறைந்த மனத்தானாயிருக்கில். இந்திரன் மற்ற வானவர்களுடன் அவன் முன்னர்த்தோன்றி அவனை வணங்கிப்பசரித்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக்காட்டிப் பிர்மலோகத்துக்கனுப்பிவிடுகிறானென்றும், அருள் குறைந்து சிறிதேனுமிச்சையுள்ளவனாயிருப்பனாகில் இந்திரன் வராமல் அவன் சிம்மாசனத்தின் கீழ்கின்ற அத்துறவியினுடைய இச்சையின் பரிமாணத்துக்குத்தக்கபடி அநேகம் செந்நாய்கள் வந்து அவனைக்கடித்துத்தன் பப்படுத்தி நரகத்திற் கொண்டுபோய்த்தள்ளிவிடுகின்றன வென்றும். இந்திரனுடைய ஆசனத்தில் ஏறுவதற்காகத் தண்டத்தையும் அங்கு செந்நாய்களிருக்கின்றனவே யென்கிற சிந்தை யொழிபாதிருக்கும் வண்ணம் செந்திறமுடைய காஷாயத்தையும் துறவிதன் புணையவேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களின் கருத்து. ஆதலால், பராசர முனிவரால் துறவறமென்னும் சன்னியாசாசிரமமும் இக்கலியுகத்துக்குமுறுக்கப்பட்டது. அந்தோ! ஜீவகாலமெல்லாம் அக்கனி ஷோரத்திரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமெனவும் காலந்தவறாது சந்தியாகராமத்தைச்செய்யவேண்டுமெனவும் சிலவர்ணத்தார்கட்கும்; பொய்யாமை அறம்வழவாமை, அருளுடைமை, தென்புலத்தார், தேவர், விருந்து ஓக்கல்முதலியோரை வணங்கல் என்னும் முறைகளை எல்லாவர்ணத்தார்கட்கும் உபதேசிக்கும் வெளிப்படையான வேதனிதிகள் பொய்மொழிகளாயின. வேதம், ஸ்மிருதி புராணமுதலியவைகளில் அதுஷ்டான யோக்கியமற்றவும் பொருட்சந்தோஷ முடையனவுமான சிலமொழிகளைத் தேடி வாங்கிக்கொண்டு சுராபானம், புகைச்சுருட்டுண்ணல், கொலை, விதவாவிவாகம் முதலியமகா தருமங்களுக்கு இக்காலத்துப் புத்திமான்கள் ஆதாரம் உரைக்கின்றார்கள். அது நமது நாட்டின் துரப்பாக்கியம். இதென்றியும் உபாசகர்களுடையபாவனைக்குத்தக்கபடி ஆளிர்ப்பலிக்குந்தன்மை கடவுளுக்கிருப்பதனால் ஒருபாஸகன் இச்சையற்றமனத்தோனாகி அக்கடவுள் எம்முறை ஆளிர்ப்பலிக்கவேண்டியதோ அம்முறை அவனைக்கூனி வழிபாடுசெய்து தானும் கிருத கிருத்யனாகி அவன் கொன்றளிக்குமுயிரும் மேம்பாடு பெறச்

செய்யும் தன்மைபுள்ள காலத்தில் காண்பத்யம், சாக்தம், முசுலிய தந்திரங்கள் உண்டாயினவாகையால் இக்காலத்தில் இச்சையென்னு மிழுக்கு நிறைந்தமனத்தோர்கள் அம்முறைவழிபாடுசெய்ய யோக்கி யர்கள் ஆகார் எனவும், அவர்கொடுக்கும் உயிர்ப்பலி கொலையேயாகு மெனவும் கருதி நம் மதாசாரியர்களைவரும் அத்தந்திரங்களை மறுத் திருக்கின்றனர். ஆனால் இக்காலத்தில் பசுவை ஆஹுதியிட்டி யா கம் செய்பவர்களையும், சன்னியாசி ஆசிரமத்தில் புகுகின்றவர்களை யும் யான் இங்கு இகழ்ந்த பேசவந்தவனல்லன். அவர்கள் இச்சை யெனும் பண்பை முற்றிலும் ஒழித்து நீதியினால் அருளே தம்மனத் திற் பெருகியோடும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மகான்களாக இரு க்கலாம். பிடாரிமுதலிய தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலியிடுவது மூடத் தனத்தினால் ஏற்பட்டு தான்முறையொன்றுங்கற்றறியாது மிருகங் கள் போல நடக்கும் கீழ்மக்களால் ஆசரிக்கப்படுவதாகையால் அது நமக்கோர்சான்றாகமாட்டாது. அட! கருணையையே தன்னுருவாகக் கொண்டு தீனதயாளுவாய்ப்பன்றிக்குட்டிக்குத் தாயெனவந்து பாணு ட்டியும், ஓர் முதலையின் வாய்ப்பட்டுமுன்ற யானையின் முன் தோன் றியுயிர் காத்தும் “கருப்பைக்குண் முட்டைக்கும் கல்லினுட்டேரை க்கும் விரும்புற்றமுதலிக்கும் மெய்யனை” எனக் கங்கணம்புனைத்தும் எல்லாவுயிர்களையும் தன்னுடலின்கண் வைத்துப் பாதுகாப்பதை யே தன்னுடைய நியமமெனக் கைக்கொண்டு எவ்வுயிரிடத்தும் நிறைந்து பொலியும் பரமேசுவரன் உயிர்ப்பலியை யங்கிரிப்பானா? நரகம் உண்டென்பதுண்மையாயின் ஊனாசையினாலாவது மடமையி னாலாவது உயிரிக்கொலைபுரிவார்க்கும், புரிவிப்பார்க்கும், அந்நரகங்களி ல்அமைக்கப்படும் இடங்கள்போக மீதம் இருந்தால்தான் மற்றத்தி னினை புரியும்மார்தர்களுக்கு இடம் கிடைக்கும் என்று என்சிறற்றறிவி னால் ஆராய்ந்து புகலலாயினன்.

ஆனதுபற்றி முக்தியென்னும் கற்பகக்கனியைக் களிப்புறத்தா னுமுண்டு உலகத்தின்கண் பிறவிப்பிணியால்வருந்திக் துன்புறும் மற்றைய மானிடர்களும் அதையுண்டு கிலையான சுகத்தையடையும் வண்ணம் தெய்வப்புலகை நிறைந்த இனிய மொழிகளால் தன்னு டைய அனுபவங்களை அன்னவர்க்குத் தேனும் பாலும் சீனியுமென விண்டருளியிருக்கும் அருட்கடலாகிய தாயுமானவரும்,

“கொல்லா விரதம் ருவலயமெல்லா மேற்க
வெல்லார்க்கும் சொல்லுவ தென்னிச்சை பரப்பாமே.” என்றும்,
“கொல்லா விரதமென்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பரப்பாமே.” என்றும்,

புகன்று, கொல்லாமை யென் னுமவ்வொழுக்கத்தை நன்குசிற
ப்பித்துப் பாடியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே சாஸ்திரங்களின் துண்ணியபொருள் கருதாது இக்கால
த்திய அலக்கோல்படிப்பினால் இச்சையே மேலாகி அருளென்பது
சற்றேனுமின்றி தர்மங்களின் ஆராய்ச்சியற்றவர்கள் செய்யும் பூர்வ
பக்கங்கள் சிறிதேனும் செல்லக்கூடியனவல்லவென்பது திண்ணமாக
ஏற்படுகின்றது. ஆனதால் எல்லோருநன்குவாழ்வென்று மானி
டர்களுடைய வாழ்வையும், காலந்தவறாமல் மும்மாரி பெய்யவேண்டு
மென எல்லாவுயிர்களின் வாழ்வையும் அரசன்நீதிவழுவாது நடக்க
வேண்டுமென உலகத்தின்கண் அறத்தின் அபிவிருத்தியையும் எக்கா
லத்திலும் வேண்டுவதையே பண்பாகக்கொண்ட நம்நாட்டினருக்கு
“கொல்லுதல்” என்னும் கொடியவினை எம்முறையாலும் பொருந்
தாது என்பதே கடைப்பிடியான சித்தாந்தமாகும்.

பூச்சிக்குழாம்.

—:0:—

(௩௩0-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தேனீ

தேனீக்கூட்ட மொவ்வொன்றிலும் மூவகை வருணத்தாருளர்.
அரசியர் பருத்ததேகமும் அகன்ற இறகுகளுக்கொண்டவர்கள்; ஆண்
தேனீக்களும் பலவுண்டு. பணியாளருட் சிலர், மெழுகு செய்வார்.
சிலர் செவிலித்தாய்கள். பின் சொல்லப்பட்டவர்களின் தொழில்
குஞ்சுகளைப்பாதுகாத்து, அன்னமிட்டு வளர்ப்பதேயாம். இதுகா
ரணம்பற்றியே அன்னார்க்குச் செவிலித்தாயென்னும் பெயரிட்டோ
ம். கூடொவ்வொன்றிலும் ஓராசியே யிருப்பள். யாதாமொருகா

ணத்தால் அரசி இறந்தாலாவது காணாமற்போனாவது, அக்காலத்துக் கூட்டத்திலுண்டாக் குழப்பத்திற் கிடொன்று மில்லை. இராணியில்லையென்னும் விஷயம் கூடுமுழுவதிலும் ஒரு விராடியிற் பரவிப்போய். அத்தருணத்து வேரோர் கூட்டினின்றும் ஓரசரியை இவ்வரசியில்லாக் கூட்டில்விட்டால், முதன்முதல் சற்றலட்சியமாய் நடத்தினாலும், பின்பு அவளுக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து, அவளையழைத்து மகுடஞ்சூட்டித் தபக்கு இராணியாக்கிக்கொள்வர். இவ்வண்ணம் வேரோரசி அகப்படாவிடின், பின்பு பணியாளருண்டாகு முட்டைகளிலொன்றைத் தேர்த்தெடுத்து, தனியறையில்வைத்து, மிகுந்த நீனிகொடுத்து, அம்முட்டையினின்றும் ஊழியக்காரத் தேனீவருவதைத்தெடுத்துப் பெண்டேனீயே வெளிவரும்பிரகாரம் தருந்தகிழ்ச்சைகள் செய்து பாதுகாத்துவரும். இங்ஙனம் தங்களிஷ்டம்போல் எவ்வித முட்டையினின்றும் தாங்கோரிய ஆணையோ, பெண்ணையோ, அனையையோ யுண்டாக்குஞ்சக்தி இச்சிறு பூச்சிகளிடமுண்டென்றால் பிரமணஞ் சிறிதுவெட்டுக் தலைகுனிதல் தகுதியன்றோ?

கூட்டில் அரசிக்காகத்தனியாய் ஓரந்தப்புர மமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதைச்சுற்றி அவளாணையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பார்கள வூழியக்காரர்கள். இத்தகைய வுபசாரம், அவள் கருப்பினியானதும் பதின்மடங்கு பெருகும். மமதிந்துப்பெண்களும் கருப்பினிக்கு ஏராளமான வுபசாரம் செய்வது இவற்றினிடமிருந்தே கற்றார்களோ?

ஆணும் பெண்ணு மற்புத சங்கீதம் பாடி ஆகாயத்தினிடையே பறந்து அங்கேபுணரப்பெண் கருப்பந்தரிப்பன். தனக்கிட்டகருமற் தான் செய்து முடித்ததால் ஆணுடனே மரிக்கும். பெண் கூட்டிற் புகுந்து ஆணுக்கென்றும் பெண்ணுக்கென்றும் அலிக்கென்று ந்தனித்தனி கட்டிவைத்திருக்குஞ் சிறு அறைகளில், அவ்வவ்வறைகட் கேற்ற முட்டையையிடும். முதன்முதல் வெளிவருங் குஞ்சு பெண்ணாகவேயிருக்கும். ஒரு பெண் மட்டுமே வெளிவரின், அது மற்றைப்பெண் முட்டைகளைத் தேடிப்பிடித்துப் பொருமையாற்கொன்றுவிட்டுத் தானே யரசியாய் நிகரற்று நிற்பன். ஆளுலொரே

காலத்து இரண்டு மூன்று பெண்குஞ்சுகள் வெளிவரின், இவற்றிற்குள் ஒரு சண்டை நடக்கும்; கடைசியாய் செயங்கொண்டதே கூட்டிற்கு இராணியாகும். இவ்வாறு ஜெயங்கொண்டு, ஜெயக்கொடிநாட்டி, ஜெயபேரிகையறைந்ததிற்கு மொப்பில்லாவரசியைப் பணியாளருடன் றொடர்ந்தமைத்துப்போய் மகுடஞ் சூட்டுவார்கள்.

கூடொவ்வொன்றிலும் சுமார் 18,000-தேனீக்களிருக்கும்; இவற்றுள் பெரும்பான்மை அலிகளே. தக்ஷணம் பொரிக்கப்பட்ட குஞ்சோ, தன் பொருட்டு மட்டுமே ஜன்மமெடுக்கவில்லை. தன்னினத்தார்க்காவே ஜன்மபெடுத்ததாக அறிந்து தனக்கென்றேற்பட்ட கருமங்களை யுடனே செய்யப் புறப்படும். அலிகளின் தொழிலாவன:—மலரினின்றித் தேனும், பூந்துளென்று சொல்லப்படும் மகரந்த முஞ் சேர்ப்பதும், மெழுகு செய்வதும், கூட்டைச்சுத்தியாக்குவதும், மூட்டைகளுக்கு அன்னமிடுவதுமாம். தற்செயலாய்க் கூட்டிற்குள் வேறெந்தப்பிராணியாவது வந்தால், அதைக் கொடுக்காற் கொட்டி யுடனே வெளிப்படுத்தும். தேனீக்களின்பலத்தால் வெளிப்படுத்த முடியாதகாரியிருப்பின், அச்சுவத்தின் உடல் நாராவண்ணம் மகரந்தப் பொடியைக் கொட்டி மூடிவைத்துப் பின்பு சிறிதுசிறிதாய் வெளியேற்றும். சிற்சில சமயத்துக் கூட்டிற் கரியமல்லாது அதிகரித்தால், சிலதேனீக்கள் கூட்டின் வாசலில் நின்றுகொண்டு தமது இறகை விரித்து முன்னும் பின்னுமாக வேகமாயடிக்க உள்ளிருக்கும் விஷவாயு வெளிப்போய், வெளியிலிருக்கும் நற்காற்று உள்துழையும். இச்சிறுபூச்சிகள் சுகாதாரசாத்திரமூங்கற்றவையோ!

இனி, மேற்குறிக்கப்பட்ட பூச்சிக்கூட்டங்களின் சிற்சி வேலைத்திறத்தையும் அவைகட்டுங் கோட்டையையும்பற்றிச் சில சொல்லி, இவ்வியாசத்தை முடிப்போம். ஏறும்பின் கோட்டை சிக்கு முக்கின்றி மிகச்சாமானியமானது. வெளிப்புறத்திருந்து பார்க்க இது சிறுகுன்றுபோற் றோன்றும். காடுகளில் வசிக்கும் சிவப்பெறும்பின் புற்று வைக்கோற்றுண்டு, மரத்துண்டு, சிறுகல், இலை முதலியவற்றால் கட்டப்பெற்று, வெளிப்பார்வைக்கு அலங்காரமற்றிருப்பினும் உள்துழைந்து பார்த்தால் மிகவழகாயிருக்கும். உட்புறம், சிலமாடங்கள் உண்டு. ஒவ்வொருமாடத்திலும் பல சிறுபெரு அறை

கள் நிறைந்து, அவ்வழைகளிற் சில தரைக்கு மேலுஞ், சிலதரைக்குக் கீழுமாக அமைக்கப்பெற்றிருக்கும். உன்னிருந்து வெளிப்போகப் பலவாசலாண்டு. இரங்காலக்களி லிவற்றைமுடிவிலேதுமுண்டு. சிலவற்றைமட்டுத் திறத்துவைத்து, அவற்றிற்குக் காவலாகச் சில எறும்புகள் காத்திருக்கும்.

வேறொரு ஜாதியெறும்பின் புற்று மண்ணினாலேயேயானது. தரைக்குக் கீழிருபதுமாடமுந் தரைக்கு மேலிருபதுமாடமுங் கொண்டது. தரைக்கு மேலிருப்பவை ஒன்றைச்சுற்றி யொன்றிருக்கும். மேன்மாடங்களு ளொன்றை யுற்றுநோக்கின், அதில், அலங்காரமண்டபங்களும், சிறிய வறைகளும், இவற்றை யொன்றோடொன்றுசேர்க்கும் கீண்டகூடங்களும் காணலாம். பெருமண்டபங்களின் மேற்றட்டு பலதூண்களாலு முறைதகால்களாலுந் தாங்கப்பெற்றவை. கோட்டை கட்டுவதற்கு மொழிநூல் கலைத்தீரமாயிருக்குங் கொழுந்துமண் ணுபயோகப்படும். வேலைக்காரரிற் சிலர் சிறுமண்துண்டு களைத் தமதலகுகளாற்றுக்கிடக்கொடுக்க, வேறுசிலர் அவற்றை வாங்கி எங்கெங்கு எவ்வண்ணம் வைக்கவேண்டுமோ ஆங்காங்கு அவ்வண்ணம் வைத்துக்கட்ட, இன்னுஞ்சிலர் தமது தும்பிகளாலும் முன்னங்கால்களாலுமழுத்திச்சமமாக்கிச்செப்பஞ்செய்ய, இவ்வாறுசுவர்கள் எழும்பி நிற்கும். முதன்முதல் மூலைக்குமூலை மண்துண்டுகளை அடையாளமாக நிறுத்தி, இவ்வாறு கட்டிடத்தினெல்லைய ஸ்தாபித்துக்கொண்டு பின்புசிறிதுசிறிதாய் கட்டிடங்கட்ட வாரம்பிக்கும். வேறொரு ஜாதியெறும்பு பட்டுப்போன அடிமரத்தைப் பலவிடத்தில் துளைத்தவைகளாகக் அவற்றுள் குடிக்கொள்ளும். இன்னுமொரு ஜாதி மரத்துளால் விடுகட்டும். வேறுசில, இலைகளையே யொன்றாட்சேர்த்துப்பின்னி அதனுள் காலங்கழிக்கும்.

இவ்வாழ்வே பயனற்றதென்று வெறுத்த தத்துவசாஸ்திரியுந் தேன் கூடொன்றைப் பார்க்க அளவற்ற வியப்படைவான். ஒவ்வொருகூடும் ஒவ்வொரு நகரென்றே சொல்லவேண்டும்; வீதிகளும், வீதிகளினிருபுறத்தும் வீதிகளும், காஞ்சியங்களும், பண்டாரஅறைகளும் கொண்டிருக்கும். வீடுகளோ இரேகா கணிதசாத்திரத்துச்

செப்பிய இலக்கணங்கள் கொண்டு அமைக்கப் பெற்றிருக்கும். மிகத் தேர்ந்த சிற்பியும் அத்தகையவரண்மனைகளெழுப்புவது அரிதென்ற துணிந்து சொல்லலாம். தேன்கூடு ஆறுகோண வறைகள் கொண்டதாய் அகன்று தட்டையாயிருக்கும். அறைகள் மெழுகினு ற்கட்டப்பட்டவை. மெழுகு மிகச்சிறிதுசிறிதாய் யுண்டாவதால், அதை வீணாக்காது, எல்லாவிதத்திலும் வசதியானதும், மெழுகு மிகச் செலவாகாததுமான அறைகள் அமைத்தல் எவ்வாறு என்ப தையறிந்த தேனீக்கள், ஆறுகோணவறையே தகுந்ததென்று அறி ந்துசெய்வது, கணிதசாஸ்திரங்கற்றோர்க்கு மிகவாச்சரிய முண்டாக் கும். சதுர வறைகளாகக்கட்டினால், திரண்டவடிவுள்ள தேனீக்கள் போவதற்கும் வருவதற்கும் பயன்படாது. ஆனால், அறைகளை வட்டவடிவாகக் கட்டினாலோ, தேனீ போய்வருவதற்குத்தக்கனவா யினும், மெழுகும், கட்டுமிடமும் வீணாகும். ஏனெனில், வட்ட வடிவானவறைகளமைக்க, அறைகளின் கவருக்கு வெளியே பயன் பாதவிடம் தங்கிப்போம்; அதுவுமன்றி மிகவருமையான மெழுகு வீணிற் செலவாகும். ஆகையால், இயற்கை யறிவு கிறைந்த அப்பூச்சி கள், அவ்விதத்தை யறிவால் போதிக்கப்பட்டு, எவ்விதத்திலு மிகப் பயன்படும் ஆறுகோணவறைகளையே கட்டுகின்றன.

தேனீக்கூட்டறைக ளெல்லாம் ஒரேவிதமாயிரா. ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் மூன்றுவகை வருணத்தாரிருப்பதால் அவ்வவற்றி ன் வாசத்திற் கேற்றவறைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஆன்முட்டையறை பணியாளர்முட்டையறைமீண்டும் பெரிது; இவ்விரண்டினும் பெரிது இராணியினுடைய. தேனும் பூந்தூறும் சேர்த்து வைக்கப் படுமறைகளோ மிக ஆழ்ந்து விசாலமாயிருக்கும். பண்டசாலைகளாம். ஊழியக்காரர் தேனீ திருவகையென்று முன்பேசொன்னோம். சிலர் தேனினின்றாவது சர்க்கரையினின்றாவது மெழுகு செய்துகொடுத் துக் கூட்டிற்குத்தக்க அஸ்திவாரம் போட்டு கிற்க, செவிவித்தாய் கள் அனைவரினும் மெழுகைவாங்கி மேற்கட்டிடம் முழுவதுமெழுப் புவார்கள். ஆகவே மெழுகுசெய்வோரைக் கல்லும் மண்ணும் கொ ணர்ந்து கொடுக்கும் கூலிக்காரர்களாகவும், செவிவித்தாய்களை விட் டையொழுங்காயமைக்கும் சுற்றச்சர்க்களாகவும் கொள்ளலாம்.

இனி, குளவிகள் கூடுகட்டுவது தம் குஞ்சுகளைச் சிலகாலம் வரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கே. ஒரு ஜாதிக் குளவி தரையில்கீழ்க் கூடு கட்டும். அது சுமார் ஒன்றரையடி நீளமுமோரடியகலமு முள்ளதாயிருக்கும். கூடுமுழுவதும் காகிதம் போன்ற வொருபொருளாலானது. குளவி நிறைந்த தொரு கோட்டையில் சுமார் 16,000 அறைகளிருக்கும். அறைகள் பெரிதுஞ் சிறிதுமாய்ப் பலதட்டுகளாக வமைக்கப்பட்டிருக்கும். கூடானது தரைக்குக்கீழ் ஒன்றரையடி யாழத்திலிருப்பதால், அதினின்றும் தரைக்குமேல் வருவதற்கு இரண்டுமூடினபாநையுண்டு; ஒன்று உள்துழைவோர்க்கே யென்றும், மற்றொன்று வெளிப்போவார்க்கே யென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும். காகிதம்போன்ற ஒரு பொருளே இவை யுபயோகிக்கும் கல்லுஞ் சுண்ணாம்புமாம். இப்பொருள் இவற்றிற் கெங்குந் து கிடைக்கின்றது? ஜன்னல், கதவு, உத்தீரமுதலியவற்றைத் தமது பற்களாற் கடித்தெடுத்த சிறு துண்டின், தம் வாயினின் ரொழுகும் ஒருவிதஇரசத்தைச் சேர்த்ததரத்துப் பசைபோலாக்கி, அப்பசையை நாலினாலும் நைகால்கனினாலும், மெல்லிய செதில்களாக நீட்டித் தகடுகளாகக் கிசு காகிதத்தையொத்த அத்தகடுகளாற் கட்டிடமெழுப்பும்.

வேறுசில குளவி மண்ணினாலும் அரக்கினாலும் கூடுகட்டும். அத்தகைய கூட்டை நாமடிக்கடி நமது வீடுகளிற் பார்த்திருப்போம்.

கறையான்புற்று முழுவதுமண்ணாலானது; சுமார் 12—அடி நீளமும் 12—அடி அகலமுங்கொண்டது. பலபுற்றுவிடத்தே சேர்த்துக்கிற வொருகிற கிராமம் போற்றேன்றும். கூடு கட்ட வாரம்பித்ததும், ஓரடி உயரமுள்ள தூணிரண்டுமுன்றை முதன் முதல் கிறுத்தி, அவற்றையாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, அவற்றின்மேற் பலவடிவுபரமான கூடங்கள் கோபுரங்கள் எழுப்பும். இவ்வாறு முழுக்கட்டிடமுங்கட்டி முடிந்ததும் முதலி லுள்ளொழுப்பிய தூண்களை யிறுத்து விட்டு, அம்மண்ணை வேறுவிதத்திற் பயன்படுத்தும். கோட்டையின் மேற்பக்கத்தில் சாதாரணமாய்க்கறையான் வசெப்பதில்லை. கீழ்ப்புறத்து நடுவில் இராஜதம்பதிகனி னந்தப்புரமமைக்கப் பட்டிருக்கும். அந்தப்புரத்தைச்சுற்றிலும் வளைந்த மேற்றட்டுக்கொண்ட அறைகளனேகமுண்டு. இவற்றுள்ளனேகமாயிரம் போர்வீரரும் பணியா

ளரும் வசிப்பார்கள். இவ்வறைகளுக்கும் அப்பால், போஷணாசாலை யும், பண்டகசாலையுமிருக்கும். போஷணாசாலை மண்ணைக் கட்டப் படாது, மரச் செதில்களாலேயே கெட்டியா யமைந்திருக்கும். கூட்டினின்று வெளிப்போவதற்கு இருட்டடைந்த சிறு பாதையனேகமுண்டு. அவற்றின் வழியே மரச்செதில், தண்ணீர், மண், தீனி முதலியவற்றை வெளிப்புறத்திற்குந்து கொண்டுவருவது வழக்கம். இப்பாதைகள் வளைந்து வளைந்து, சுற்றிச்சுற்றித் தரையின் கீழோடி, கூட்டிற்குப்பலவடி தூரத்திற்கப்பால், யாவருமறியாவண்ணத் தரையின் மேல் நிற்கும். காலங்குல நீளமுமில்லா இச்சிறுபுதுச் சிகள் மாடமாஸிகைகள், கூடகோபுரங்கள், மண்டபங்கள், பண்டார வறைகள், தரைக்கீழ்ப்பாதைகள், வாராவதிகள் முதலியன நிறையப் பெற்ற இத்தகைய பென்னம்பெரிய கட்டிடங்கட்டுவதற்கு எத்துணைப்பிரயாசை, ஊக்கம், சுருசுருப்பு, அறிவு வேண்டுமென்பதைச் சந்தறுகவனிக்க, நமக்களவற்ற வியப்புண்டாக்குவதோடு, கடவுளின் பாரசக்தியையும் விளக்கிக்காட்டுகின்ற சன்றோ?

வி. நரசிம்ம ஐயங்கார்.

ஐம்புலவொடுக்கம்.

—:0:—

[கீழ்க்கரை M. ஜோஸ்படையாஸ் அவர்கள் உபந்யாசம்.]

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற

ஐவாய வேட்கை யவாவினைக்—கைவாய்.

கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்

விலங்காது வீடு பெறும்.'—நாலடியார்.

வான்புலிபாதலமென்னு மூன்றலகங்களையும் வருத்தளித்தழித்தலென்னு முத்தொழிப்புரிந்துநடாத்தும் தன்வயத்தானை முதலும் முடிவுமில்லாமுழுமுதற் கடவுள் பஞ்சபூதியங்களால் அண்டகோளமுதலிய அசரப்பொருள்களை புண்டாக்கியபின், ஒருகணக்கன் தான்

* இவ்வுபந்யாசம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆரவது வருஷோற்சவதினங்களில் ஒன்றாகிய 1907ஆம் மேம் 26உ காலை கூடிய வித்துவச்சபையில் உபந்யாசகராத் படிக்கப்பட்டது.

விரிவாய்ச் செய்த கணக்கைமுடித்து ஒரேவரியில் விடையெழுது மாறு, பஞ்சபூதிகங்களையு மமைத்துத் தமது சித்தாகிய அறிவான் மாவையும் கிஞ்சித்துச்சேர்த்து மனிதனைப்படைத்து, காணப்பட்ட சகல உலகப்பொருட்களுக்கு முரியனாக்கி, உன்னெறியிலொழுநித் தம்மை யடைய வப்பொருள்களை யுதனிக்கொண்டு, முடிவில் தம் மையே துகர்த்தனுபவிக்க மோட்சசாய்பிராச்சியத்திற்கும் அவனை அருகனுக்ரீனார். சருவாந்தர்யாமியாகிய அக்கடவுளே சுத்த சடப் பொருள்களுக்குச் சடத்துவ ஒழுங்குகளையுண்டாக்க, அவ்வொழுங் குப்படியே வானத்தில் நாம் கண்டதெயிர்க்குஞ் சூரிய சந்திராதி கிர ன்க்கள் தத்தம் நிலைதவறாதியங்கி, தாமனைவகளுக்காக வுண்டாக் கப்பட்டனவோ அவைகளைச் சரிவர ஒழுங்காய் நிறைவேற்று கின்றன. இராப்பகல் சீதோஷ்ணம் காலவேற்றுமை முதலியன இடையறா ஒழுக்கா யொரோநேர்மையாய் மாறிமாறி நிகழ்ந்தியலுகி ன்றன. மேற்கூறியவாறு சடப்பொருள்களை ஓர் ஒழுங்குப்படி கிர மமாய் நடத்துகிற சருவேசன் பகுத்தறிவுள்ள சித்துப் பொருள் களாகிய மனிதருக்குத் தம்மையடைய ஒரே பொதுவழியை யேற் படுத்தியுள்ளாரென்பதும் திண்ணம். அவ்வழியை யாமொவ்வொ ருவருமறிந்து நெறியோடொழுநிக் கதிபெற நின்றல் கடன்.

“தற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ னற்றா டொழாஅ ரெனின்” — திருக்குறள்.

“தீலையாமை நோய்மூப்புந் சாக்காடென் றெண்ணித் தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்—தொலைவில்லாச் சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாக் கிவைபிதற்றும் பித்தரிற் பேதையா ரில்” — நாலடியார்

பஞ்சபூதங்களாலான சிற்றண்டமென்னத்தரும்பெற்றியுடைய சிறுமனிதன் தேகத்தில் இயங்குகிறுகர்த்தபாலன் அவயவங்களும் பஞ்சேந்திரியங்களும்ே. இப்பஞ்சேந்திரியங்களையும் விசேஷமாய் நாவையும் நாம்எவ்வாறு அடக்கவொடுக்கத்தோடு பாதுகாத்தல் வேண் டென்பதே இவ்வியாசத்தின் கருத்து. ஐம்பொறிகளின் அடக்க வொடுக்கம் பிறருடைய நன்மாதிரிக்கும் உபயோகத்திற்கும் இன்றி யமையாததென்பது ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. நமது வெவிக்கிரியை பைச் செவ்வனேஒழுங்குபடுத்தி நமது ஐம்புலன்களையும் சுசிலஒழுக்

கமரியாதையோடு அடக்கி, நமதுவார்த்தை கிரியை எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர்மையாகச் செய்து, நம்மையும் துறோக்குகிறவர்களுக்கும் நம்மோடு கூட்டுறவுசெய்பவர்களுக்கும் நமதுவெளிக்கிரியை நன்மாதிரியாய் இருத்தல்வேண்டும். நமதுவெளிநடத்தைகளில் நம்மையும் பார்க்கிறவர்களுக் கேற்காத காரியமொன்றும் இருத்தல் கூடாது. நமது நடக்கைகளை யெல்லாம் சீராய் ஒழுங்குபடுத்தி, அவைகளால் எவர்க்கும் துர்மாதிரியாகாமல் யாவர்க்கும் நன்மாதிரியுண்டாகும்பொருட்டே நன்னெறியில் ஒழுக்கடவோம். நமதுநிலைமைக்குரிய சசிலவொழுக்கமரியாதையும் தாழ்மையும் கனமும் நமது வெளிக்கிரியைகளில் விளங்கும்படி முயல்வோமாக. அங்ஙனமாயின், அடக்கவொடுக்கத்தை அதுசரிக்கிறோமென்பது விளங்கத்தக்கது. சாதாரணமாயுலகமனிதர் வெளிக்கிரியை யொன்றையுமே கவனித்துநோக்குவதால், அடக்கவொடுக்கமுள்ள வெளிநடக்கையின் பொருட்டு அவர்கள் மனதைத் திருப்பி நல்வழிப்படுத்தி நன்மாதிரியுண்டாக்கலாம். இது அவர்கள் மனதைக்கவர்த்து, இனிய பிரசங்கங்களைவிட அறிவைப்புகட்டும். பூர்விக வனவாசிகளின் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிற ஒரு விசேஷமாவது:—ஒருநாள் ஒருசங்கியாசியார் வேறொரு சங்கியாசியாரை யழைத்து நாம் பிரசங்கம்பண்ணி வருவோம்; நீர் வருதீர்—என்று உடன்கூட்டி வெளியே சென்றார். ஊரைச்சுற்றி யுலாவிப்பின் மீளவும் அம்முனிவர் ஆச்சிரமத்தையடைந்து உட்பிரவேசிக்குங்காலையில், பிரசங்கம்பண்ணவில்லையே பென்று கூடவந்தசன்னியாசியார் கேட்க, அந்நகு மற்றவர், பிரசங்கம்பண்ணியாகிவிட்டதென்றும், துறவிகளுக்குரிய அடக்கவொடுக்கத்தோடு அவர்கள் அந்நகரின் தெருவிலே நடந்துசென்றதினாலவர்களைக் கண்ணுற்றோரெல்லார்க்கும் அதுவே மகாநல்ல பிரசங்கமாயிற்றென்றும், அவர்களின் தவறும் தாழ்மையுமுள்ள வெளிநடத்தையை நோக்கிய சனங்களுக்கு மனதில் பத்தியையும் உலகநன்மைகளின்பேரில் வெறுப்பையும் வருவித்து அவர்களுடைய பாபத்திற்கு மனஸ்தாபத்தைஊட்டி அவர்களிருதயம் மோகநன்மையை நாமும்படி செய்ததென்றும் மறுமொழி சொன்னார். இதுவே உபநியசிக்காத பிரசங்கம். உன்னதமும் வாய்ஜாலமுமான பிரசங்கங்களைப் பார்க்கினும், அடக்கவொடுக்கத்தினால் அதிகப்பிரயோசனமுண்டாகும். மனுஷரிடத்தில் ஆத்தமாவும் சீரமு

ம் அந்நியோர்நியமா யொன்றியிருக்கிறதினால் ஒன்றில் தேர்ந்துகி
றது வேறொன்றிலும் தோன்றும். ஆன்மநடத்தை ஒழுங்குபட்
டிருந்தால் சரீரத்திலுள்ள வெளிநடத்தையும் ஒழுங்குபட்டிருக்கும்.
சரீரத்திலே குழப்பமும் கலக்கமும் தோன்றினால் ஆன்மாவிலும்
கலக்கமிருக்கும். கடினாரத்திலுள்ள முள் சரியாய்ப்போனால் அதனு
ள்ளிருக்கிற சக்கரங்களுஞ் சரியாய் நடக்கின்றன வென்பதும் நிச்
சயம். அவ்வாறே வெளியடக்கவொடுக்கம் உள்ளடக்கத்திற்கும்
புண்ணியவிரும்பத்திற்கும் ஸ்திரமான் அடையாளமாகும். வெளியட
க்கவொடுக்கத்தை மனிதர் கனமாகமதித்து அதினாலே அவர்கட்கு
நன்மாதிரியுண்டாகிறதற்குக் காரணமேதெனில், வெளியடக்க வொ
டுக்கமுள்ளவர்களுடைய இருதயத்தில் சற்குணங் குடிக்கொண்டிருக்
குமென்று சாதாரணமாய் மனிதரெண்ணிக்கொள்ளுதல் சகஜம். மு
கம் ஆன்மாவின் பார்வைக்கண்ணாடி போலாம். கண், பேசாதிருந்
தாலும் மனதில் மறைந்திருக்கிற இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தும்.
தண்ணீரிலே பாரக்கிறவர்கள் தங்கள் முகத்தைத் தெளிவாக்கக்கண்டு
கொள்ளுவார்கள். அவ்வாறு புத்தியுள்ளவன் மனிதரைப்பார்த்து
அவர்களிருதயத்தைத் தெளிவா யறிந்துகொள்ளுவானென்று சல
மோ னென்னும் ஞானி சொல்லியிருக்கிறார். கண்ணாடியைக்கொண்டு
பொருள்களை அதிகத்தெளிவாயறிந்துகொள்ளுவதைவிட அடக்கவொ
டுக்கத்தைக் கொண்டு மனிதனுடைய இருதயத்தையறிந்துகொள்ள
லாம். இதனால் மனிதனை முகத்தினாலறிந்துகொள்ளலாம். முகச்
சாடையைக்கொண்டு அவன் மனது தெரியவரும்.

“அடுத்தது காட்டிம் பளிங்குபோ னெஞ்சம்

கடுத்தது காட்டி முகம்” என்று நீருவள்ளுவரும்.

நாடடம்.

ஒருவனுடையவுடையும் அவன் சிர்க்கிறவிதமும் நடக்கிறமா
திரியும் அவன் இன்னானென்று காட்டிவிடுமென்று சலமோன் வச
னத்தார். வெளித்தவறு உட்டவறுக்குக் குறிப்பாயிருக்கிறதுபோல
வெளியடக்கவொடுக்கம் மனதிலுள்ளசற்குணத்திற்கு குறிப்பாகும்.
இது நிமித்தமாகவே மனிதருடைய அடக்கவொடுக்கத்தின் வழியா
கமனிதருக்கு நன்மாதிரியும் நற்புத்தியுமுண்டாவது வழக்கம்.
பஞ்சேந்திரிய அடக்கவொடுக்கம் நாம்புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்

கான முக்கிய வழிபாடாகின்றது. ஏனென்றால், இது, உள்ளடக்கத் திற்கு மிகவும் உதவியாயிருக்கும். சகல பொல்லாப்பும்நமதிருதயத் திற் பிரவேசிப்பதற்கு நமது பஞ்சேந்திரியங்கள் கதவாயிருப்பதினால்தான், நமது இருதயத்தில் பொல்லாப்பு பிரவேசியாதபடி பஞ்சேந்திரியங்களாகிய கதவைச்சாத்தவேண்டும். வீட்டின் கதவைச் சாத்தி க்கொண்டிருந்தால் அதிலே மோசம்வராது. கதவைத் திறந்து வைத்துக் காவலுக்கு ஒருவருமில்லாமல் சகலரும் அதிலேபோகவும் வரவுமிருந்தால், அதிலுள்ள பொருளுக்கு மோசம் வரும். அநேகர் அதிற் போகவும் வரவு மிருக்கிறதினால் ஆங்குக்கலக்கமும் குழப்பமு முண்டாகும். இவ்வாறே தங்கள் பஞ்சேந்திரியக் கதவுகளைக் காக்கிறவர்களிடத்தில் புத்தியும் மனச்சமாதானத்தின் மதுரமுமுண்டா யிருக்கும். அதைக் காக்காதவனிடத்திலோ மனச்சமாதானமும் அம ரிக்கையு மிருக்கமாட்டா. உன்னிருதயத்தை மகர எச்சரிக்கையோடு காத்துக்கொள். ஏனென்றால் இது உயிருக்கு ஊற்றாயிருக்கிற தென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். பஞ்சேந்திரியமாகிய கதவை நன்றாகக் காத்தால் இருதயத்தைக் காத்தல்போலாம். வீண் காரியங்களின்பேரிலும் நமக்கு அடுத்தகாயிராக வேலைபின் பேரிலும் அங்குமிங்கும் கண்ணைத்திருப்பிப்பாராதிருக்கப்பழகுவோமாக. அங்குமிங்கும் கண்ணைத் திருப்பினால் அது நம்முடைய பரிசுத்த கிரியைகளைக் கெடுத்துவிடும். பஞ்சேந்திரியமாகிய கதவை நாம் நன்றாய்க் காக்காவிட்டால் வெகுநாளாக வெகு வருத்தப்பட்டுச் சம்பாதித்த புண்ணிய சம்பத்தெல்லாவற்றையும் எளிதாகப் போக்கடித்துத் தரித்திரராவோம். அதிகமாய்ப் பேசுதலும் நம்மிடத்திலுள்ள புண்ணியத்தின் நல்லகிளைவுகளைப்போக்கித் தேவஏவுதலையும் நம்மிடமிருந்தகற்றிவிடும். இவ்வுலக காரியங்களின் பேரிலுள்ள கவலை விசாரங்களை யெல்லாம் நீக்கி இடைவிடாமல் மெளனமும் மன அமைதிக்கையுமாயிருந்தால், நம்முடைய இருதயம்மோகூதன்மைகளைத் தியானித்துக் கடவுளிடத்தில் தாவி யெழும். பூரியைப் பார்த்துக் கவிழ்ந்திருக்கிற முகம் இருதயத்தை மோகூத்திலெழுப்புமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைச்சம்பாதித்து இருதயபரிசுத்தத்தை யடைந்து உள்ளடக்கமாயிருக்க மனதுள்ளவன், குருடனும் செவிடனும் ஊமையுமாயிருக்கவேண்டுமெ

ன்று பூர்விகவனவாசிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், பஞ்சேந்திரியமாயியை கதவெல்லாமடைபட்டிருந்தால் அகத்தமாகிற பாலம் ஆன்மாவிலே பிரவேசிக்கமாட்டாது.

அதனால், ஆத்தமா கடவுளோடு பேசுகிறதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கும். ஆனால், நாம் பிறரோடு இடைவிடாமல் சஞ்சரித்து நமக்குப் பிரியமாயிராத அநேக காரியங்களைப் பார்க்கவும் கேட்கவும் வேண்டியிருக்கையில் நாம் குருடரும் செவிடரும் ஊமைகளுமாகக்கூடுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கான நல்லதோர் பரிகாரம்:—பார்த்தாலும் பாராததுபோலேயும் கேட்டாலும் கேளாததுபோலேயும் பார்க்கிறேக்கிறகாரியங்களின்பேரில் பற்றுதல்வைக்கா தொழியக்கடவோம். நமதுள்ளத்தில் பற்றுதலெழுந்தால் அதற்கிடக்கொடாமல், கஷணமே தள்ளக்கடவோம். இதற்கு அதுகுணமாய் நடந்த ஒருவருந்தான் தாவது:—ஒருநாள் ஒருவனவாசி விருத்தாப்பியரான வேளொரு வனவாசிமிடத்தில் போய்ச்சொன்னதாவது: “உரொட்டிக் காரனுக்குதவியாகத் தினந்தோறும் உரொட்டிக் கிடக்கிறகுப் பேர்கவேண்டுமென்று சிரேஷ்டர் எனக்குக் கட்டளை யிட்டிருக்கிறார். ஆனால், வெளியேயிருந்து வாலிபர் அனேகர் அங்கேவந்து வெகு கெட்டபேச்சுப்பேசுகிறார்கள். அதைக்கேட்கிறது எனக்கு நன்றியில்லை”யென்று சொன்னார். அதற்கு அந்தக் கிழச்சந்தியாசியார் சொன்னதாவது: “பள்ளிக்கூடத்திலே சிறுபிள்ளைகளை நீர் பார்க்கவில்லையா? அவர்கள் பாடம் படிக்கும்போது எவ்வளவு கத்துகிறார்கள். ஆபீஸும் ஒவ்வொருவனும் தன்தன் பாடத்தைப் படித்து ஒப்பிக்கவேண்டியிருப்பதனால் அந்நியருடைய பாடத்தைக் கவனிக்காமல் தன் பாடத்தைமாத்திரம் கருத்தாகப் படிக்கின்றனே. நீரும் இப்படி நடக்கவேண்டும். மற்றவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்; என்ன செய்கிறார்களென்று கவனிக்கவேண்டாம். உமதுவேலையை மாத்திரம் பாரும். ஏனெனில் இதற்காகமாத்திரம் கடவுளுக்குக்கணக்குக்கொடுக்கவேண்டும்.” என்றார். வெளியடக்கத்தைக் கொண்டு உள்ளடக்கத்தையடையவும் காப்பாற்றவும் கூடுமேயல்லாமல் வேறுவிதத்திற் கூடாது. இருந்த யத்தைக் காப்பதற்கு வெளியடக்கம் முக்கியமாகும்; இலையும் பட்டையும் மரத்திற்குமுக்கியம்; தோலில்லாமல் பழமிருக்கக்கூடாது.

எந்தெந்தப்பெர்ருளையும் காப்பாற்றிச்சிறப்பிப்பதற்கு வேறொருவெளிப்பொருள் எப்பொழுதும் அவசியமென்று கண்டு வருகிறோம். இவ்வாறு வெளியடக்கமில்லாமல் இருதயத்துக்குள்ளே புண்ணிய முண்டாகவேமாட்டாது. வெளியடக்கம், புண்ணியத்திற்குப் பட்டைபோலவும் தோல்போலவு மிருக்கின்றது. இந்த வெளியடக்கத்துக்குள்ளேதான் பத்தியும் உள்ளடக்கமும் இருதய பரிசுத்தமும் உடனிலைகளும். புண்ணியத்துக்குத்தோலும் பட்டையுமாகிற வெளியடக்கமில்லாவிட்டால் சகலபுண்ணியமும் கொஞ்சத்துக்குள்ளேகெட்டு அழியும். முகச்சாயலும் வெளிச்சாடையும் நன்றியிருந்தால் சரீரத்துக்குச் செளக்கியமும் அவை கெடுதலாயிருந்தால் செளக்கியக் குறைவு முண்டென்று உடனே சொல்லக் கூடாதென்பது மெய்தான். சரீரத்திலுள்ள நீர் சரிசமமாயிருந்தால் செளக்கியமும் சமமில்லாவிடின் செளக்கியக்குறைவு முண்டாமென்பது திண்ணம். ஆகிலும், யாவனொருவனுடைய முகச்சாயல்கெடுதலாயிருந்தால், அவனுக்குச் சுகமில்லேபோலும்; அவன் நிறத்தைப்பார்: எவ்வளவு மஞ்சளாயிருக்கின்றது; அவன் கண் பஞ்சடைந்திருக்கிறதென்று சொல்லுவார்களல்லவோ? ஆத்மசௌக்கியவிஷயத்திலும் இவ்வாறே சொல்லலாகும். இவ்வுண்மையை ஓர் உவமையால் விளக்கிக்காட்டலாம். நமது பஞ்சேந்திரியங்கள் சாளரங்கள் போலிருக்கின்றன. ஆத்துமா அவைகளின் வழியாய் வெளியில் நடக்கிறதைப் பார்க்கும். அடக்க வொடுக்கமுள்ள ஆத்துமா குலஸ்திரி போலவும், அடக்கமில்லாமல் பராக்குள்ள ஆத்துமா பரஸ்திரி போலவுமிருக்கும். மாணஸ்திரி ஜன்னலாலே பார்க்கிறது மிகவும் அபூர்வமாயிருக்கும். ஆனால் பரஸ்திரி அடிக்கடி ஜன்னலுக்கும் கதவுக்கும் கிட்ட நின்று கொண்டு, வருகிறவர்கள் போகிறவர்களைப் பார்த்து, ஒருவனைக் கூப்பிட்டு இன்னொருவனோடும் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது வழக்கம். அடக்க வொடுக்கமுள்ளவனுக்கும் இல்லாதவனுக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம்துவே. அடக்கமுள்ளவன் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஜன்னல்வழியாய்ப் பார்க்கமாட்டான். அவன் உள்ளத்திற்குள்ளே பொதுங்கியிருந்து இந்த உள்ளடக்கத்தை விட்டு வெளியே புறப்படமாட்டான். அடக்கமில்லாதவனோவென்றால் எந்நேரமும் ஜன்னலுக்குக்கிட்ட நிற்கிறதுபோலச் சொல்லுவதெல்லாவற்றும்

ன்றையும் கேட்டு, இவர்களோடும் அவர்களோடும் பேசி, வீண் நேரம் போக்குவான். மேற்சொன்ன உவமையில், குலஸ்திரீ ஜன்னல்வழி யாய்ப் பார்க்காததினாலேயும் பரஸ்திரீ ஜன்னல்வழியாயும் கதவின் வழியாயும் பார்க்கிறதினாலேயுமாந்திரம் அவளிடத்தில் மானமுண் டென்றும் இவளிடத்தில் மானமில்லையென்றும் நிச்சயமாய்ச் சொ ல்லப்படாதென்பது உண்மையே. ஆயினும், அடிக்கடி ஜன்னலண்டை நிற்குகொண்டு தெருவில் நடக்கிறதை எந்நேரமும் பிரியமாய்ப் பார்த்து, இவர்களோடும் அவர்களோடும் பேசித்திரிகிறவளிடத்தில் நானயமும் மரியாதையும் நல்லொழுக்கமுமில்லையென்று சொல்லும் படி அவன்மானம் அழியாதிருந்தாலும், சீக்கிரமழிந்து போகிறதற் கிடமாயிருக்கிறது. இவ்வண்ணமே பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்கு கிறதே புண்ணியவிர்த்தியல்லவென்பது பெய்தான். ஆகிலும் வீரோ தப் பிரியமாயிருந்து வெளிப்பரக்காய்த் திரிகிறவன் ஆன்மபரிசு த்தத்தையும் புண்ணியசாங்கோ பாங்கத்தையும் அடையானென் பது தின்னம். இன்னும் இதில் வேறொரு முக்கியமான சத்தி யத்தையு மறிந்து கொள்ளவேண்டும். அல்தென்ன வென்றால், வெளியடக்கம், உள்ளடக்கத்தையடைவதற்கும் காப்பாற்றுவதற்கும் உதவியாயிருப்பதுபோல, வெளியடக்கத்தை யடைவதற்கு உள்ள டக்கம் உதவியாயிருக்கும். உள்ளத்திலே நிலையான புண்ணியமிருந் தால் வெளிநடக்கையில் அடக்கவொடுக்கமும் ஒழுக்குமரியாதையும் விளங்கும். மனச்சமாதானத்தினாலும் தாழ்ச்சியினாலும் உண்டாகிற அடக்கமே நம்மிடத்தில் இருத்தல் வேண்டும். கள்ள அடக்கவொ டுக்கம் கூடாது. அது கஷ்டனப்பொழுதே நிலைத்து வரவாக்கள்ளடக்க மென்று அறியப்படும். இருதயத்திலுள்ள தாழ்ச்சி அடக்கம் ஒழுத் தல் முதலிய புண்ணியங்களினால் உண்டாகிற நிலையான அடக்கவொ டுக்கத்தை நாமதுசரித்து வரல் வேண்டும். நாம் ஞானவொழுக்கத் தில் விருத்தியடைகிறோமோ இல்லையோவென்று அறிந்துகொள்ளு வதற்கு இதுவே நிச்சயமான குறியாம். இப்பொழுது நாம் பெரிய மனிதரானதால் சிறுபிராயத்திற் செய்துவந்த விளையாட்டைத் தற் போது விரும்புவதில்லை. அப்போது நமது விளையாட்டை யாராயி னும், ஒருவர் இடைவிற்கலைத்தால் மிகுந்த கோபத்தை நாம் அடைவோம். ஆனால் இது சிறுபிள்ளை யாட்டமாயிருக்கிறதாலும்

நாமிப்போது பெரியமனுஷராய்ப் போனதாலும் இப்பொழுது அதை விட்டுவிடுகிறது கஷ்டமில்லை. ஞானவொழுக்கத்திலுமிப்படியே சொல்லவேண்டும். ஞானியொருவன் கடவுளையும் முத்தியின்பங்களையும் சுகந்தனுபவித்து ஞானத்திலும் புண்ணியவிர்த்தியிலும், தேர்ந்து வளரத்துவங்கினவுடனே, பஞ்சேந்திரியங்களினால் வரும் பிரியமெல்லாம் சிறுபிள்ளை விளையாட்டென்றும், நான் இப்போது உத்தமனாயிருக்கிறதினால் எனக்கு இது தகாதென்றும் வருத்தமில்லாமற் தள்ளி விடுவான். நாம் புண்ணியத்தில் விர்த்தியாய்ப் பெரியமனுஷரானோமோ அல்லது இன்னும் புண்ணியத்திற் குழந்தைகளாயிருக்கிறோமோவெனப்பார்ப்போம். ஏனென்றால் குழந்தைப்பிள்ளை விளையாட்டும் பகடிபரிகாசமும் இன்னும் நமக்குப் பிரியமாயிருந்தால் பஞ்சேந்திரியங்களை யெப்பக்கத்திலும்திருப்பி விண்காரியங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறதெல்லாங்கேட்டு வாயில்வந்ததெல்லாம்பேசிக்கொண்டு திரிவோமாகில், சிறுபிள்ளைகளுக்குரிய விளையாட்டை நாம் செய்துகொண்டு வருகிறதினாலே, நாம் புண்ணியத்தில் இன்னும் சிறுவர்கள் தாம்: புண்ணியத்தில் குறையுள்ளவர்கள்தாமென்றறிந்து கொள்வோம். பெரியமனுஷன் குழந்தைகள் விளையாட்டைப்புறக்கணித்து அதைச் செய்கிறதற்கு வெட்கப்படுகிறதுபோல ஞானத்தில் வளர்ந்து புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாக முயல்வோம். ஐம்பொறிகளையும் ஆமைபோலடக்கிக் கடவுட்சிந்தையராய்க் கதிவழிவென்று கரையேறுவாராக.

“ஒருமைபுள் ளாமையோ லைந்தடக்க லாற்றி

னெழுமைபு மேமாப் புடைத்து.” என்றார் வள்ளுவரும்.

மெய்யொழுக்கம்.

—:0:—

மேற்றிசையாராகிய ஐரோப்பியர் கீழ்த்திசையாராகிய ஆசியர். மேற்கூறுப் குறைகளில், கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் பொருத்தமின்றி ஒழுக்குத்தன்மை முக்கியமானதொன்றும், ஆசியன் அஞ்ஞானத்தின் அடிமையென்றும், அறிவுதெளிந்த மனமொப்பிய உண்மைக்கும் மாறாக நம்பத்தக்கவன் என்றும், உதாரணமாக புவிசந்திர சாயைகளால் கிரகணங்கள் நிகழ்வதை அறிந்து அவை நேருங்காலங்களைப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒருநிமிடமும் தப்பாது கணிக்கவல்ல சோதிட வித்துவானும், தன்னறிவெல்லாம் ஒருபாற்கிடக்க, கிரகணங்கள் இராகு கேதுக்களின் தீச்செயலால் உண்டாவதாக நம்பி, அவ்வமயங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கிரியைகளை விடாது சிரத்தையோடு செய்வான் என்றும், மேனாட்டுப் புலவர் சிலர் கூறியுள்ளார். ஐரோப்பியரிடத்தும் இக்குற்றம் உளதோ என்பதை ஆராய்ந்து அதை எடுத்துக்காட்டுவதினும், அவர் கூற்றை மேற்சென்றி டிக்கும் நட்புரையாகக் கொண்டு, நம்மவர் ஒழுக்கத்தையே உற்று நோக்கி வேண்டியவாறு திருத்தமுயல்வதே அதிகப் பயன் தருமன்றோ? மனச்சான்றொடு முரணிய ஒழுக்கம் மனமொப்பியதினும் இழுக்குடைத்தென்பதை நியாயங்கூறித் தெளிவிக்கப் புகுதல் அறிவாளருக்கோர் அவமதிப்பாம். “ஊருடன் ஒத்துவாழ்” “நிர்வாண தேசத்திலே கோவணங் கட்டியவன் பைத்தியகாரன்,” என்று நமக்குள் வழங்குவனபோலவே, மேனாட்டிலும், “உரோமபுரியில் உரோமரைப் போல் ஒழுகு,” “அஞ்ஞானம் ஆந்தமாகுமிடத்தில் ஞானம் மதியினமாம்” என்று பழமொழிகள் நடைபெறுகின்றன. ஆழ்ந்து ஆலோசிக்குங்கால், ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்தன் மனமொப்பிய படியே எல்லாவிஷயங்களிலும் ஒழுகுவானாயின், பல்லோர் கூடிய ஜனசமூக நாகரீக வாழ்க்கை ஒருகணப்பொழுதும் நிலைபெறுதென்பது நன்குவிளங்கும். பல்வேறு ஜனசமூகங்களை ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால், நாகரீகம் பெருகப்பெருகத் தன் உனப்படி யொழுகும் சுதந்திரம் குறைந்து வருவதைக்காணலாம். அதிமேதாவியாய் விளங்கிய ஆங்கிலக்கைஞர் ஒருவர்கூறியுள்ளதிது:—“என் அண்டைவிட்டுக்

காரன் விஷசுரமுதலிய நோய்களை எனக்கு உண்டாக்கக் கூடிய அளவு யான் உட்கொள்ளும். காற்றைத் தன் வீட்டுச் சாக்கடைகளின் அசுத்தத்தால் கெடுப்பானாகில், ஒரு துப்பாக்கியை நீட்டி என்னைச் சுட்டுவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினால் எப்படியோ அப்படியே உயிர்வாழ்தற்குரிய என் சுதந்தரத்தைக் குறைக்கின்றான். தன் குழந்தைகளுக்கு வைஞ்சுரி சூத்தரமல் அவனிஷ்டப்படி வளர்க்கலாமென்றிருந்தால் என் குழந்தைகள் கண்டெடுத்து உண்ணுமாறு விஷங்கலந்த அப்பங்களை வைக்கலாமென்றும் இருக்கலாம்; அவர்களைப் படிப்பிக் காமலும் ஜீவனோபாயமுறைகளில் பயிற்றாமலும் அவன் வளர்த்து வரின், சிதைச்சாலைகளையும் வேலைக்கடங்களையும் சம்ரசுனை செய்கற்கு வேண்டிய பணவரிச்சம்மையை அதிகரித்து, என் சுதந்தரத்தைத் தன்னாலேன்ற மட்டும் குறைப்பவனாகின்றான். ஜனசமூகத்தின் நாகரீகம் எத்துணையுயர்ந்ததோ, அத்துணை அச்சமூகத்தில் ஒவ்வொருவன் செயல்களும் மற்றெல்லோரையும் பாதிக்கின்றன; அத்துணை, மற்றோரது சுதந்தரங்களைக் குறைக்காமல் யாவனாயினும் ஒருமனிதன் தவறி பொழுதுதல் அருமையாகின்றது". ஆகவே, முற்றும் துறந்து தனித்தனியே காடுகளில் வசிக்கும் நீத்தாருக்கன்றி மனம் போன்ற ஒழுக்கம் கைகூடாததாகின்றது. வேந்தனையும் துரும்பென்று மதித்துத்திரியும் துறவிகளுக்கூட நாடு நகரங்களில் சஞ்சரிக் குங்கால் உலகவழக்கங்களைச் சிறிது அனுசரிக்க வேண்டியதாகின்றது.

மனமொப்பாத ஒழுக்கம் இழுக்குடைத் தென்றும், மனம் போன்ற ஒழுக்கம் கைகூடாததென்றும் நாட்டினிடின விபரீதமாய் முடியுமன்றோ? சற்று ஊன்றிப் பார்க்கின், வரம்புற்ற அறிவும் ஆற்றலுமே யுடையமார்தர் மனம்போன்ற ஒழுக்கத்தை அவாவதல் எட்டாக்கனிக்குக் கொட்டானி விடுவதுபோலும் என்பது விளங்கும். உலகவாழ்க்கையும், மனமொழிமெய்களால் மனிதன் இயற்றும் ஒவ்வொன்றும், ஒப்பிட்டறிந்து மதித்தற்கேயுரிய தாரதம்மியச் சார்பினவாயிருக்கின்றன. எல்லாம் அறிந்தவனுமில்லை, ஏதமறிபாதவனுமில்லை; எல்லாம் வல்லானுமில்லை, ஒன்றும் ஏலானுமில்லை; முற்றும் நல்லதுமில்லை; முற்றும் தீயதுமில்லை; நிலைத்த மெய்யம்மையுமில்லை, நிலை

த்த பொய்ம்மையுமில்லை. சம்பூரண அவஸ்தை சர்வேசுரனுக்கேயன் றிக் கர்மசக்கரத்திற்கிருண்டுமுதலும் ஆன்மகோடிசனில் ஒன்றுக்கு மில்லை. ஆகின், இத்தீராக்குறையினால் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட முடியாது. தத்தம் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ற அளவு இயற்கையில் ஏற்பட்ட குறையை நிரப்பிக்கொண்டு, நானுக்கு நான், பிறவிற்குப்பிறவி, மேம்பட்டு விருத்தியடைதலே மெய்யறிவா ளர் கடனும், ஒழுக்கத்துய்மையிலும் அவ்வாறே.

“வானுபர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம், தானறி குற்றப் படி?” என்றுசாவிய நாயனாரும் உலகத்தோ டொட்டிய ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பித்திருக்கின்றார். “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்றெண்ணியே அவர் இவ்வாறு சிறப்பித்தார்போலும். அஃதெங்கனமாயினும், உலகத்திலே யான் மட்டும் ஓரப்பிராயமு ம், என்னை யொழிந்த மற்றெல்லோரும் பிறிதோரப்பிராயமும் கொண்டிருந்துழியும், என் மனச்சான்றுக்கு விரோதமாக அவர் அப்பிராயப்படி யான் ஒழுகவேனாயின், என்னொழுக்கம் பொய் யொழுக்கமேயாம். ஜீவனோபாயநிமித்தம் வனந்தரத்திற் சென்று பயிர்செய்து குடிசையில் வாழ்ந்துவந்த ஓர் ஏழைக்குடியானவன் மகனாகப் பிறந்து, தமது மதிதூட்டத்தாலும் சிலத்தாலும் மனவுறு தியினாலும் ஊக்கத்தாலும் அமெரிக்கா ஐக்கியமாகாணங்களின் தலை வராக அக்கிராசனாதிபதியம்வகித்த கார்பீல்டு என்பவர் (President Garfield), தம்மைப்பற்றிச்சொல்லியிருப்பதாவது:— “தப்போ சரி யேர், சாதகமோ பாதகமோ, என் மனக்கோளிர்படி ஒழுகுதே என் வாழ்க்கை முறை. பல்லாண்டுகளாக என்னைக் ‘காங்கிரஸ்’ மகா சபைக்குத் தங்கள் பிறநிதிதயாகத் தெரிந்தெடுத்து அனுப்பிவந்த ஜில்லாவாசிகள் என் செய்கைகளை மெச்சவேண்டு மென்று நான் மிகவும் விரும்பினேன்; ஆகினும், நான் கூறப்போவது ஒருவேளை தற்புகழ்ச்சிபோலத்தோன்றலாம். அவரினும் அதிகமாக என்னை ஒரு மனிதன் மெச்ச வேண்டுமென்று நான் மிகவும் அவாவற்றேன்: அவன்பேர் கார்பீல்டுதான். அவன் ஒருவன்தான் தாங்கும்பொழு தும், உண்ணும்பொழுதும், ஜீவிய அவஸ்தைகளிலெல்லாம் நீங்காது என்னுடன் இருப்பவன்; அவன் என் செயல்களை ஒப்புக்கொண்டு

மெச்சாவிடின் என்மனம் திராசஞ்சலத்தால் வருந்தும்” “தன்
னெஞ்சறிவது பொய்யற்க; பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச்
சுடும்” என்றார் தெய்வப்புவரும்.

இவ்விடத்தில் ஒருசங்க உண்டாகலாம்; நல்லோரைப்போலத்
தீயோரும் தம்மன மொப்பியபடியே ஒழுக்குவரையின் பெருந்துன்ப
ம் விளைபுமே? பூதற்கண், உலகம் பழித்த தீச்செயல்களை உள்ளமொ
ப்ப நன்றென்று கருதுவார் கடைப்பட்ட மக்களிலும் அரியராவர்.
ஒருபண்டத்தைத் திருடவரும் நாய்குட மெதுவாய் ஒசையின்றிப்
பதுங்கி வருதலால் தன்செயலின் இழிதன்மையைத் தான் உணர்ந்தி
ருப்பதைக் காட்டிவிடுமாயின், பருத்தறியும் விவேகமுமுள்ள மார்தர்
தீமையை நன்மையாகப்பெரும்பாலும் கீனைக்கக்கூடும் என்றெண்ணு
தல் பொருந்தாது. உலகத்தே நிகழும் மிக்க தீச்செயல்களுக்குக்கார
ணம் கேவலம் அறியாமையன்று. ஆயின், பேதைமைத்தாய்வரும்
தீமைகளும் சிறுபான்மையுள். பனபொப்பியவண்ணம் நடக்க வே
ண்டுவது போலவே, அறிவை விருத்திசெய்து, நமது மனக்கோள்
களைச் சீர்திருத்தி, மனச்சான்றை வழிபடுதெய்வத்துக்கு ஒப்பாக்கு
தலும் நமது கடன் என்பது மறக்கற்பாலதன்று.

சாதாரணமாத்ரது சுயநயச் சிந்தை, அவா, காமம், வெகுளி
முதலிய தீக்குணங்களையும் அவற்றால் விளையும் கேடுகளையும் அறுப
வத்திலறிந்து, அவற்றினின்றும் ஜனசமூகங்களை விலக்குமாறு, நல்
லார் பொல்லார் எல்லாரும் கீழ்ப்படிந்து கவனிக்கவேண்டிய சில
சட்டதிட்டங்களை முன்னோர் நியமித்திருக்கின்றனர். அவற்றை
மீறிய ஒழுக்கம் அரசனால் ஒறுக்கப்படுகின்றது. அச்சட்டதிட்டங்
களுள் அமையாது அவற்றின் புறமான ஒழுக்கமே சுண்டுப்பேசப்படு
வது. இவ்வொழுக்கத்தையே மனச்சான்று ஒப்பவேண்டும். இவ்
வொழுக்கத்துக் குட்படும் செயல்களை முக்கியமானவையென்றும்
முக்கியமில்லாதவையென்றும் பிரிக்கலாம். சாதாரண நடை உடை
பாவனைகள் முக்கியமில்லாதவைபெனக் கூறலாம். இவ்விஷயங்க
ளில் பெரும்பாலும் ஊருடன் ஒத்தவாழ்வது நன்மதியாம். முக்கி
யமானவற்றையும் சில உதாரணங்களால் விளக்குவாம்.

மனச்சான்றொடு முரணிய ஒழுக்கம் தனக்கேனும் பிறர்க்கேனு
 ம் எவ்விதத் தீங்கையும் விளைக்குமாயின் அதை முக்கியமானதென்று
 மதிக்கலாம்: முற்கூறிய சோதிடனது நம்பிக்கையும் செயலும் தக்க
 உதாரணமாம்; அவன் கிரகணகாலத்தில் குளித்துத் தருப்பணம்
 முதலிய இயற்றி உண்ணாதிருப்பதால் தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும்
 வெளிப்படையான தீங்கொன்றும் இல்லையாயினும், அவன் செயல்
 பெரும்பாலும் பிறர்க்குப்பயந்தே செய்யப்பட்டதால் அவன் மனத்
 தூய்மையையும் உறுதியையும் சிதைத்து அவனுக்குக் குணக்கேட்
 டையும், அவனைப் பார்த்துத் தாமும்நம்பிப் பிறர் ஒழுகுவதால்,
 அவ்விதப் போலிக்கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெற்றுப் பிறர்க்குக்
 கேட்டையும் விளைவிக்கின்றது. மனச்சென்ற அத்துவையதி ஒரு
 வன் ஆலயங்களுக்குச் சென்று விக்கிரகஆராதனை செய்வானாயின்,
 கடவுள் “அங்கிங்கெனாபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆநந்தபூர்த்தி
 யாகி அருளொடு நிறைந்திருப்பதை” உள்ளாபடி காணாவல்ல அவ
 னுக்கு ஒரு குணக்கேடும் விளைவாதாயினும், அவனை மேதாவியென
 மதித்துத் தமக்கு முன்வரிச்சட்டமாகக் கொண்டொழுகும் பெருந்
 திரளான பேதைமார்தர், விக்கிரக ஆராதனையே வழிபாட்டுத் திறந்த
 தெனக் கொண்டுமயங்கி, மதக்கோளுக்கும் உண்மைக்கும் நாகரீக
 அபிவிருத்திக்கு: விபரீதமாக ஒழுகுவாராதலின், அவனது செயல்
 பிறருக்குப் பெருங்கேட்டை விளைப்பதொன்றும், உலகத்திலே சா
 தாரணமாக்கலான பெரும்பாலார் மேதாவிகளான சிறுபாலரைப்
 பின்பற்றியொழுகுவதே இயல்பாதலின், அறிவிற்கிறந்தார் உலக அ
 பிவிருத்திக்கு உத்தரவாதிகளாகின்றனர். ஞானிகளும் அஞ்ஞானிக
 ளும், பண்டிதரும் பாபரரும், பேதமின்றி ஒரேவிதமாக ஒழுகின், ஞா
 னமும் கல்வியும் பயன்பட்டுப் பெருகுவதெங்ஙனம்? அறிவுடையோ
 ரும் இங்ஙனம் மூடரைப்போல ஒழுகுதற்குக் காரணம், பழையவழ
 க்கம் என்னும் பெரும்புலிக்கு அஞ்சாத மனவுறுதியும் தீரமும் இன்
 மையே. போர்க்களத்திலே புறங்கொடாது மாற்றலரைப் புடைத்து
 மடியும் போர்விரந்தானே விரன்? உலகமதிப்பையும் இகழ்வையும்
 பாராட்டாது, தன்மனச்சான்று மகிழ்ச்சிப்பெய்ந்தெறிக் கண்
 னே ஒழுகும் உத்தமபுருஷன் அவனிலும் பதின்மடங்கு சிறந்த
 வீரனாவான்: எங்ஙனமெனின், முன்னவன் உலகமதிப்பையே அவாவி

அதன் வசையுரைய அஞ்சி மடிகின்றான்; பின்னவனோ, ஆன்ற பேருலகன் புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் ஒருங்கே திரணமென நினைந்து, கண்கண்டகடவுள் போன்ற தன்மனச்சாஸ்திரின் மெச்சுதலையே விரும்புகிறாருகின்றான். மதாசாரவிஷயங்களிலும் விதாநஷ்டான விஷயங்களிலும் உபநயனம் விவாகம் முதலியபல்வேறு ஸம்ஸ்காரங்களைப் பற்றிய வழக்கங்களிலும், தினசரியொழுக்கத்திலும், நம் மவரில் அறிவாளர் எவ்வளவு தம் மனமொப்பாதவண்ணம் உலக வழக்கத்துக்குப் பயந்து நடக்கிறார்களென்பதை உற்று நோக்குவோமாயின், மேனாட்டார் நம்பாற் கமத்தும் பழிப்புறையின் உண்மை விளங்குவதுமன்றி, நமது நாடு இங்ஙனம் சிர்கெட்டிருப்பதின் முக்கிய காரணமும் தெற்றென விளங்கியும், தேசாபிரமணிகள் ஒவ்வொருவரும் கவனிக்கத்தக்கது இது.

அ. மாதவையர்.

உ

முத்துக்குமாரகவிராசர்

முத்தகத்திராயம்.

அறுசீர்விருத்தம்.

மல்லாக மாதகலான் மருகன்கண் றுகத்தான்

மகன்பா வாணர்

சொல்லாச்சி ரீவினையான் மூன்னூலை யானத்தான்

சுரும்ப ரோதிச்

சில்லாலை யிருந்தென்ற குதர்கொடிசை மத்தானைக்

கிகண்டி மாரூர்

வல்லாலை மாவிட்ட புரககாத் திடைப்பவனி

வரக்கண் டேனே.

இது மாவிட்டபுரக் கந்தசுவாமிகோவிலிலே சுப்பிரமணியக்கடவுள் பவனிவருதலைக் கண்ணுற்றபோது சொல்லிய அறுசீராகிரிய விருத்தம். இதுவும் நாயாந்தரிதை என்னும் பிரகேசிகை.

இங்கே கருதிய பொருளை மறைத்துக்கொண்டு வெளிப்படை யிலே வேறொன்றாகத் தோன்றும் நாமதீதயங்களுவன யாழ்ப்பா ணத்திலுள்ள சில ஊர்களின் நாமங்கள்: அவை யாவையெனின்; மல்லாகம், மாதகல், சுன்னாகம், ஈனின, துன்னாலை, சில்லாலை, கொ- டுகாமம் என்னும் ஊர்ப்பெயர்கள் ஏழுமாம்.

மல்லாகம், சுன்னாகம் என்னும் ஊர்களிரண்டும் யாழ்ப்பாணப் பிரதான நகரியிலிருந்து காங்கேரன் றுறைக்குச் செல்லும் நெடுந்தெ ருனின் பக்கங்களிலே மத்தியிலுள்ள ஊர்கள். மாதகல், சில்லாலை என்னும் ஊர்களிரண்டும் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம். என்னும்மூன்றினா லும் சிறப்புற்று விளங்கும் தீரிமலை என்னும் புண்ணியக்கேத்திரத் திற்குச் சமீபமாய் விளங்கும் ஊர்கள். ஈனின என்பது புண்ணைநகரை அடுத்துக் கிழக்கே கடக்கும் ஒரு சிறுநீர். துன்னாலை என்பது புலோலிமாநகரை அடுத்து விளங்கும் ஒருநீர்.

இந் நாமங்களிலே மறைந்து நின்ற பொருளையும் கூறுதல். மல் ஆகம் மாது அகலான் மருகன் - வலியமைந்த திருமார்பிலே ஸ்ரீ தேவி நீங்காதிருக்கப் பெற்றவராகிய நாராயணக்கடவுளுக்கு மருக கரும்; சுன்னாகத்தான் மகன் - திருக்கைலாசவாசராகிய ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவர மூர்த்தியுடைய திருக்குமாரரும்; பாவாணர் சொல்லாச்சிர் ஈனினயான் - (தம்முடைய மெய்யன்பராயுள்ளவருக்கு) யாவற்றி னும் சிறந்ததாகிய முத்தியின்பத்தினைக் கொடுக்குந் தொழிலுடைய வரும்;— துன்னாலையான் அத்நான் - நெருங்கிய கருப்பு வில்லையு டைய மன்மதனுக்கு மைத்துனரும்; ஈருட்பர் ஓதசில்லாலை இருள் வென்ற-வண்டுவிழ்கின்ற கூந்தலிலுள்ள தகட்டணியால் செறிந்த இருளைவெற்றிகொண்ட; குறக்கொடி காமத்தானை- வள்ளிநாயகி யின்மீது இச்சையுடையவரும்; சிகண்டிமா ஊர் வல்லாலை - மயிற்ப றவை பென்னும் புரவியைச்செலுத்த வல்லவருமாகிய முருகக்கட வனை; மாவிட்டபுர நகரத்திடை - மாவிட்டபுர நகரத்திலே; பவனி வர கண்டேன் - திருவுலாவரக் கண்டேன். எ-று.

மல் - வலிமை. இலக்குமி வாசஸ்தானமாகக் கொண்டு வசித் தல்பற்றி ஆகமாதகலான் என்றார். சுல்லு நாகம் சுன்னாகம், சுல்லு

வெள்ளி, நாகம்-மலை, பாலாணர் சொல்லாச்சிர் என்பது வினையெதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்துதல். ஈவினைவினைத்தொகை. துன்னுலை என்பதும் வினைத்தொகை. பரிமரபோலப் பாரத்தாங்கிச்செல்லல்பற்றிச் சிகண்டிமா என்றார். மாவிட்டபுரம் - யாழ்ப்பாணத்துள்ள பிரசித்தமான ஒரு கப்பிரமணியஸ்தலம்.

அ. குமாரகவாமிப்பிள்ளை.

உ.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்.

(எடு) காடுவெட்டிச் சரித்து வார்வலையவிரித்து யோசனைப் பரப்புமுழுதும் நெடிய வலியவலைப்பந்தத்தைத் தூரத்தேகட்டி நேராக அச்சம்பொருந்திப்பரந்தகாட்டைக் காவல்செய்தமைத்தபின்னர், பந்தைபோன் ததலையையுடைய விற்கைவேடர்கள் திண்ணானருக் குமுன்போனார்கள். ஒடியெறிதல் - மரங்களைவெட்டிச்சாய்த்தல்.

(எசு) கொடியவிற்பொருந்திய கையையுடையதிண்ணனாரும் வேடர்களுகோடுகடிமுன்னரேமேகங்களிலையுசெய்கின்றமலையின் வழிப்புறத்தேவந்தமிருகங்களைப்பாப்படர்செய்து கொல்லுந் நாய்களை எட்டுத்திணையும் விட்டு நெடியசிவந்தபாணத்தோடு காவலைச்செய்த காட்டுடைந்தார்.

(எஃ) வேடுவர்கூட்டமானது (சிலரை) கொடியமிருகங்களை யெழுப்பும்படி அனுப்பி ஒடி, நேரேசெலுத்தும்பாணங்களைத் தெரிந்து கொண்டுசெல்ல, எவ்விடங்களினுமொய்த்த ஓசையையுடையஉடுக் கைக்கூட்டங்களும் பம்பைப்பறைகளும் முற்பட்டொலித்தெழக்கையிறந்தடி அதிர்த்துக் காடுகளினெல்லாம் மிருகங்களையெழுப்பினார்கள்.

(எக) உடலெழ-உடம்பு துள்ள.

(அ0) முன்னரேபெரியபன்றி கொடியபாணங்கள் பட்ட பிடர் கிழியும் படிவியை யோடுருவிய ஆழந்தவாய் சிவந்த அக்கினியைச் சொரியப்பொருந்தியபுலிகளின் பற்களிற்போய்த் தைக்கச்சிலபுலிகள் அப்பன்றியைக் கிளர்ந்தகோபத்தோடு கவர்தலையொப்பன. முன்னிருகருமா, வெங்கண பிபிடர் கிழிபட, விசையுருவியடியவாய் செங்கன ல்விட, செறிய அங்கெழுசிரமுருவியபொழுது, அக்தொடுகணையட லையிறு, அதனைச் சிலபுலிகள் பொங்கியவன மொடுகவர்புரைவன எ னமாட்டேற்றுக. பன்றிகளின் றலையிற்றைத்து அப்பன்றிகளையிழுத் துக்கொண்டுபோய்ப் புலிகளின் பற்களிலே ஊடுருவ, அப்பன்றிகளைப் புலிகள் கோபத்துடன் கடித்தலைப் போன்றிருப்ப தென்பதற்குக் குத்து.

(அக) பின்பக்கத்தில் வேடர்கள் விட்டபாணங்கள் அப்பின்ப க்கத்தாற்சென்று வயிற்றினிடையோய் முன்னரே நடுமுடித்தை. வி சையோடுருவ மிருந்தவிசையோடு அந்தறுதியையுடைய கொல்கி ன்றபாணங்கள் இனமாக எதிரேவந்தமான்முடித்தை யூடுருவத் தங்க ளுக்கெதிராகப் பலகலையான்கள் போர்செய்தலை நிகர்த்ததலையையுடையன. பிங்காட்டியோடும் மாணுக்கு வேடர் பின்புறத்தாலே பாணத் தைவிட அப்பாணம் நெற்றியிலுருவி முன்காட்டிவரும் மாணுடைய நெற்றியிற்பட ஒன்றோடொன்றெதிராகப் போர்செய்கின்ற தலையையுடையன போன்றிருத்தன என்பதாம்.

(அஉ) முன்னேர் - துணியோடெதிர்த்தின்ற. அவை - அப் பாணங்கள். பொருகின்றயானையோடு கோபம்பொருந்திய சிங்கத் தின் இடையிலே இடையிலேங்கச் சீர்த்திற்புருசலால் அக்கானம் வருமிறவோடு பகல்சேர்த்திருப்பன என்னும்படி நெருங்கும்.

(அங்) தூரத்திலே விசையோடுமேலேகுதிக்க, அதனுல்கெடி யமுகிலைத் தொடும்படி எழுகின்றயானைக் காலில்விரக்கமுலைக்கட்டிய வேடர்களுடையபாணநிகைகள் தொடர்தல், ஒளியையுடைய காந்தி பொருந்தியசந்திரன் பிரியவருமென்று கண்டோர்கூற, விழுமுழையா கியமானைக் கிரகங்களோடு பொருந்திய இராசுவென்னுஞ் சர்ப்பங்

தொடர்கின்ற நிலைமைபொருந்த, எதிரே பலமான்களுள்ளன. பயத்து பாய்தலால் ஆகாயம்வரைக்கும்போய் விழும்மான்களை வேடர்களு டையபாணங்கள்தொடர்நல், சந்திரன்பிரிய அதிவின்றும்கிழ்கின்ற மான்களங்கத்தை இராசுரன்னுஞ்சர்ப்பம் தொடரும்நிலைமைபொ ருந்த எதிரே பலமான்களுள்ளன என்பதாம்.

(அச) சமுத்திரத்திலேபார்த்த நீரைப்பாணிக்க விழுவனவாகி ய கருமுகிலைப்போல வலிமைபொருந்திய பாணங்கள் சரிந்திலே னைக்கச்சமுதுதலால், நெருங்கியகரிய மரைகளும் கரடிகளுடன்காட் டெருமைகளும் மலைச்சாரலிலுள்ள வரிசையாகப்படர்தலோடுகூட் டமாயதழைகள் நெருங்கியபொருந்தியபுகலாகிய வனமீது விழுவன.

(அரு) பலவழிகளில் அஞ்சதலோடு வளைத்த வலையறம்படி. துழைநின்றமிருகங்களாய்த் திரண்டகல்வழியாகப் படர்பவற்றைத் தடுத்தல்பொருந்த மிக்ககோபத்தோடு வரும்நாய்களானவை, விளங்கி யஇருவிளையாகிய வலையின் கண் நிலையாகச்சமுல்வேருடைய நல்வழி யிற்சேர்கின்றமனத்தை இடையிலேநடுத்த பொற்களினைளவாயுள் ளன.

(அசு) துட்டமிருகங்களுக்கு எதிரேபோயும் மிருகக்கொலை செய்பும்வேடுவர்கள், உடுக்கைபோன்றகால்களையும் படித்தசெளிகளை யுமுடைய நெருங்கியயானைக்கன்றுகளைத் தொடரார், ஓசையுண்டாக ஓடுகின்றசிறியகுட்டிகளின்மீது பொருந்தியகொலையைச் செய்யார், கால்தளர்கின்றகருப்பத்தையுடைவாய் வரும் பெடைமிருகங்களை ய லையார்.

(அசு) ஞமலிகளுக்குவழுவி ளிராகேழல் தருநீழலின் நீடிய சரிபடர்வது.

(சு௦) குன்றிமணியைநிகர வரியும் அக்கினி முற்பட்டனவற் றை அழிக்க. பொருந்திய ஒப்பற்றமலையின் அடிவிடத்தேயுள்ள மரவரிசைகளுக்கிடையேபோய் வழிசுழல் அதனிடத்து நின்றது.

(சு௧) அந்தவிருட்சம்மன் வளர்கின்ற இடத்தைப்படைந்த அப் பன்றியினிலையை யழிந்தவராகிய குலவேடர்களுடைய அதிபர் குத் தினர்.

(௯௨) வேடர்களுடைய கரியசெங்கண்ணையுடைய திண்ணை
ஞர். ஆடவன் - நம்மிளவரசன். அச்சோவென்பது வியப்பின்கட்டு
றிப்பு. பாதத்திலேவணங்கினார் அச்சோ என்று தங்களுட்பேசி.

(௯௩) நன்றும் - அப்படிச்செய்வேம். இவ்வனத்திற் றண்
ணீரெங்கேயுள்ளதென்றுரைசெய. இனி நன்றும் என்பதின் உம்மை
யைச்சாரியை யெனக்கொண்டு, நன்று என்பதைத் தண்ணீர் என்பத்
தோடுகட்டி நல்லதண்ணீரெங்கேயுள்ளது என்பபொருள்குறுவாரு
ம், நன்று - பெரிது என்பபொருளுள்.

(௯௪) பொங்கியசினலில்லேடன் - நானன். காவதமரையில்
- அரைக்காததூரத்தில்.

(௯௫) என்ன-என்றுதிண்ணைஞர்சொல்ல. காணும்என்னும்
பெயரெச்சம் மலையென்னும்பெயர்கொண்டது. காணப்படும் மலையெ
ன்பதபொருள். முற்றுக்குவாருமுள்.

(௯௬) சம்பகிப்பெதன்னையோ அறியேன்; இதனைக்கண்டுஅ
ணையுந்தோறும் என்மேற்பொருத்தியபாரம் போகின்றதொரு தன்
மைஉளதுபோலும்; ஆசையும்பொலிந்த மேலுமேலும்பொருத்திய
மனமும்வேறாய் ஒருவிருப்பம்பொருத்தி விரைந்தறிக்கும்.

(௯௭) மரத்தால் திக்கடைகோலையிற்றி யிப்பொழுதே நீ
நெருப்பை உண்டாக்குவாய்.

(௯௮) தேன் - தேன்குடு.

(௯௯) ஆணையார் - தம்முடையஆணையினால் எல்லாமுண்
டாகின்ற. ஆணையென்றது சிவசத்தியை.

(இன்னும் வரும்.)

ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை.

ஓர் மிகப்பழைய தமிழ்ச்சாஸனம்.

இச்சாஸனஞ்செஞ்சிக்கடுத்த திருநாதர்குன் றில் ஒருபாறையின் மீது வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இஃது உத்தேசம் 20-அங்குலநீளமு ம், 15-அங்குல அகலமுமுள்ளனிடத்தை நயப்படுத்தினவிடத்திற்பதிக் கப்பட்டுக் கொஞ்சமேனும் கெடாதநிலையிலிருக்கிறது.

இத்திருநாதர்குன் றின்மீது இற்றைக்கும் னைனவிக் கிரகங்கள் பலவிருக்கின்றன. வெகுநூலமாக னைனர்களுக்கு இஃது இருப்பிட மாயி நுந்ததென்பதற்கு ஐயமில்லை.

இதுதான் இதுவரைகண்ட தமிழ்ச் சாஸனங்களிலே பழமை யானது. இதனெழுத்தை வட்டெழுத்தென்று மயங்குவாருமுளர். அஃதென்று என்பதை தெ, நொ, தீ, கை என்னு முயிர்மெய்களின் எ, ஓ, இ ஐ-களைக்குறிக்கும் குறிகளை உற்றுநோக்கின் நன்குவிளங்கும். இச்சாஸனமுழுநூதிலும் ஐஎன்னும்உயிரெழுத்தைத்தவிர மற்றவை யெல்லாம் தமிழ்எழுத்துக்களே. இச்சாஸனம் கி. பி. 5-வதுஅல்லது 6-வது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததென்னலாம். முக்கியமாக, தகர நகரங் களின்வடிவு கவனிக்கத்தக்கது. இவை பம்பாய்த்தேசத்துக் கற்கோ யில்களின் எழுத்துக்களிற் கண்ணும் நகரநகரம்போல் இருக்கின்றன.

இச்சாஸனம் சந்திரநந்தி ஆசிரியர்என்னும் னைனசந்தியாசிஸல் லேகனத்தால் தன்னுயிரைமுடிப்பித்துக் கொண்ட விடயத்தைக்குறி க்கும். பிறவுயிர்களை வெகுநருணையுடன் போற்றிவரும் னைனர்கள் ஏனோ தன்னுயிரைமாய்த்தவந்தனர்! சல்லேகனவிதியை, கிராவநா சாரகர்த்தாவாகிய சமந்தபத்திராசாரியர் அடியில்வருமாறு வர்ணித் துள்ளார். “இடையூ ரெழுவில்கேராய் மூப்பிவை வந்தால், கடைதறத் தல்சல்லே களை”*. சினேகம், வைரம், ஸங்கம் முதலியவைகளினின்று சுத்தனாய், தனக்குற்றமுறவினர்களை கூழமித்துத் தானுமவர்களால்சூழ மிக்கப்பட்டுத் திடமனத்தனாய் தான் நினைக்கும் பெரிய விரதத்தை

* அருங்கலச்செப்பு.

ச்செய்யத்தொடங்கவேண்டும். பின் முறையே, ஆகாரத்தைக் குறைத்துவந்து காலாந்தரத்தில் பாலேமட்டும் உட்கொண்டு அதையுரீக்கி தண்ணீரருந்தியபின் அதையுமீத்து சுத்தோபவாசமாய் மரணசம்சைபயம், கிரேகவாசனைகளின் ஸ்மரணை, கர்மம் என்பவைகளில் ஞாபகமற்று தேகத்தியாஜ்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஜினேந்திரர்கள் கூறுப.

மேற்கூறியவாறு, சல்லேகனம்செய்து தேகவிவாரணமடைந்தவர்களிருந்தவிடத்தில் எடுப்பிக்கும் எவ்வகை ஞாபககின்னத்துக்கும் நிசிதிகை என்று பெயர். இவை கட்டிடமாயேனும், வெறும் கல்வெட்டுச் சாஸனமாயேனு மிருக்கலாம்.

சர்வஸனத்தின் படம்.

ஈபபபபபபப
வவவவவவவ
வவவவவவவ
ஈஈஈஈஈஈஈ

1. ஐம்பத்தேழன—
2. சனத்தோற்ற
3. சந்திரநந்தி ஆ—
4. சிரிகர் நிசிதிகை.

து. அ. கோபிநாதராவ்,
நீருவல்லக்கேணி.

கடவுள்துணை.

இயன்மொழிவாழ்த்து.

ஸ்ரீமாத்-பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களை, பின்னத்தார் ஸ்ரீமத்:

அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் சங்கத்தின் ஆளுவது
வருஷாற்சலகாலத்தில் பாடியது.

- நசைஇய யாணர் நன்வர யாகவி
னிசைவி னோன்று னென்கி னேற்றை
யிருப்பை யார்கழ னறுவி முனைஇ
முயற்றின் மொசித்த முரிவாய்ப் புற்றக்.
5. காழறக் கெண்டிக் கைக்கொடு தந்த
வியன் மூதா யிருனைப் வறைய
லசமகி ழாடே வாயிழை கொண்மோ
மகப்பெறு மகட்டிற் றகைக்கற் பால
நோய்ப்பருங்கு கடியார் றமவெனத் தரீஇக்
10. கருநீன நொச்சி விரியிலை யன்ன
மென்கான் மஞ்ஞை தரக்கொடு நன்கன
மாமா நன்பா லவைப்புறு பைஞ்சினை
தேக்கடை யேந்துபு மீக்கே முவகையிற்
சுரிகையிற் சிதைத்துச் சூழ்குய் யட்டி
15. யமல்லை யரிசி யறைபுரற் குறிஇய
ரகன்குழா யமைவா யந்தேன் வாக்கியிட்
டுலம்பெரி வெந்த வகைஇத்த னெக்கல்
கலங்களுர் பகிரோய் கடிதந்து நிறுடங்
குன்றக் நாடன் மன்றன் முல்லைப்
20. பைந்தா ரண்ணல் பாண்பசிப் பகைஞ்
னீண்டித் துறையறி பாண்டித் துரையெனு
மகவண் டோன்றன் மருங்குவாழ் வனர்தா

மல்கிய வற்கடத் தல்க மருகினு

மொல்லினும் வான்கரந் துறுக ணீடினுஞ்

25. செருத்தற் றீம்பால் பகுப்பறக் கொளுஉங்
கணைக்கா னவ்விரின் காமர் மறியெனத்
தனர்வறி கல்லார் வளனுறு சிறப்பின்
வாழ்வுற வைத்த மாஅன் மருகன்
சூழ்ச்சுன் மன்னர் பெருமா னுன்கவன்

30. மெய்பெறு மரபின் வாழிய

வென்று யெக்கர் மணலினும் பலவே.

தீணை - பாடாண்டிணை. துறை - இயன்மொழி.

உ

புத்தகக் குறிப்பு.

1. விசுவநாதம்:— இப்பெயர்கொண்ட தூலொன்று எமக்கனுப் பப்பட்டுச் சிலகாலமாயினும், சமீபத்திலேயே யாம் அதனைப் பார்த்து இக் “குறிப்பு” எழுதும்படி நேர்ந்தமைக்கு வியசனிக்கின்றேன். இந்நூல் தஞ்சைத் “தமிழகம்” என்னும் ஆரியபத்திரிகையில், புத்தக் கருபமாக வெளிவந்தசெய்தி பலரும் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவ்வாறு வெளிவரும்போதே, இந்நூலின் வாக்கும் போக்கும் பெரிதும் சுவைதந்து நின்றமையால், அதன் முடிவுருவத்தையும் காண அவா வியதுண்டு. இப்போது, அந்நூன்முழுதும் செவ்விதன் வெளியிடப் பட்டிருப்பது எம்மைப் மகிழ்வுறுத்தியதுபோலவே, பலர்க்கும் உம கிழ்ச்சி விளைத்திருக்குமென்பது திண்ணம். இந்நூல் மதுரையிற் சீரு ள்சிறப்பும் பொருந்த ஆட்சிபுரிந்த நாயகவரசரில் முதல்வராகிய விசுவநாதநாயகருடைய ஆரிய சரித்தத்தை, நாடகப்போக்கில் வைத்து நன்கு விளக்குவது. இல்லோன்தலைவனாக இவ்வுறுபுனைந்து கூறு ம் ஏனைசிலவற்றைப் போலாது, உள்ளோன்தலைவனாக உள்ளதும் இல்லதும்கொண்டு படிப்போர்க்கு உணர்ந்தம் தருகின்றது. காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ-சுந்தரம் பிள்ளையவர்களது “மனோன்மனியம்” போல இந்நாடகதூலும் செய்யுள்வடிவில் அமைக்கப்பட்டதாம். இதனாகிய யர், இந்நூலை அகவற்பா வில்வைத்துக் கூறிச்செல்லும் திறமை,

அறிஞர்க்கெல்லாம் அசபகிழ்ச்சி விளைக்கத் தக்கதென்பது தின்னம். இவர்பாடல்கள், துழுகிய ஓசையும் விழியியபொருளுக்கொண்டு சிறக்கின்றன. இத்தகைய தூலை உபயோகித்தவர் தஞ்சை. ஸ்ரீமத்-பி.சு.முத் குசாயி ஐயரவர்கள். இதன் விலை ரூபா ஐந்து.

2. ஆரியர் சத்தியவேதம்:—1898ம்-ஆத்தில் கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீமத். S. P. நரசிம்மனாசாமி அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டான் இரண்டாம் பதிப்பாகும் இது. இந்தால், தமிழ்நாட்டிலுக்கு உபயோகமாகப்படி, ஆரியமக்களது சாதனைத் தமத்தை விளக்குவது. கடவுள்வணக்கம், பிரபஞ்சசிருஷ்டிவிவரம் முதலிய பல அரிபவிலையங்களை, வேதம் உபயோகித்தமுதலிய பிரமாணவாயிலாக உணர்த்துவது. பிரசித்தமதங்களுக்கிய துவைதம் அத்தவையின் விசேஷாத்வைதம் என்னும் சமயங்கலின் கொள்கைகள் வினாவிடைரூபமாக இதில் அமைந்திருத்தல் பலர்க்கும் உபயோகமாகும். இவ்விரண்டாம் பதிப்பு நல்லகாலத்தில் சிறக்க அச்சிடப்பட்டும், நான்முகம் விரிவாயெழுதப்பட்டும், நாயுடு அவர்கள் படத்துடனும் பல பெரியோர்கள் அபிப்பிராயங்களுடனும் நல்ல கட்டடங்கொண்டு விளங்குகிறது. இதன் விலை ரூ. 1—12—0.

3. பலிஜுவாநுபுராணம்:—இந்தால், நம் தமிழ்நாட்டிலும் அந்நன் வடக்கண்ணுமுள்ள நாயகர்கள் எல்லாம் தெறுங்கு ஜாதியாரது வரலாறுகளை விளக்குவது. இம் மதுரைமாதிரிண்ட நாயக்க அரசர்கள் இப்பலிஜுவாநுக் கூட்டத்திலே வென்பர். இவர்களுடைய, முற்காலத்திற் சந்திரவம்ச சுத்திரியரென்றும், ஆத்திரகுலத்தவரென்றும், எண்ணிற்ற ரேற்கோண்டால் இத்தாலில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்தால், ஐந்துகாண்டமுடையது. இவற்றிற் பழைய அரசர்கள் சரிதமெல்லாம் ஏறக்குறைய வெளியிடப்பட்டிருக்கலோடு, முக்கியமாக நாயக ஆத்திரவாசகர்கள் கைபவமெல்லாம் நன்றாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழில், இதுவரை இம்மாதிரி சரித்திர நூல்கள் அதிகமாக வெளிவந்ததில்லை என்பதும்.

நாயுடு அவர்கள் அனுப்பிய வேறு இரண்டு நூல்களைப்பற்றி அடுத்த பகுதியில் குறிப்பு எழுதப்படும்.

பத்திராசிரியர்.